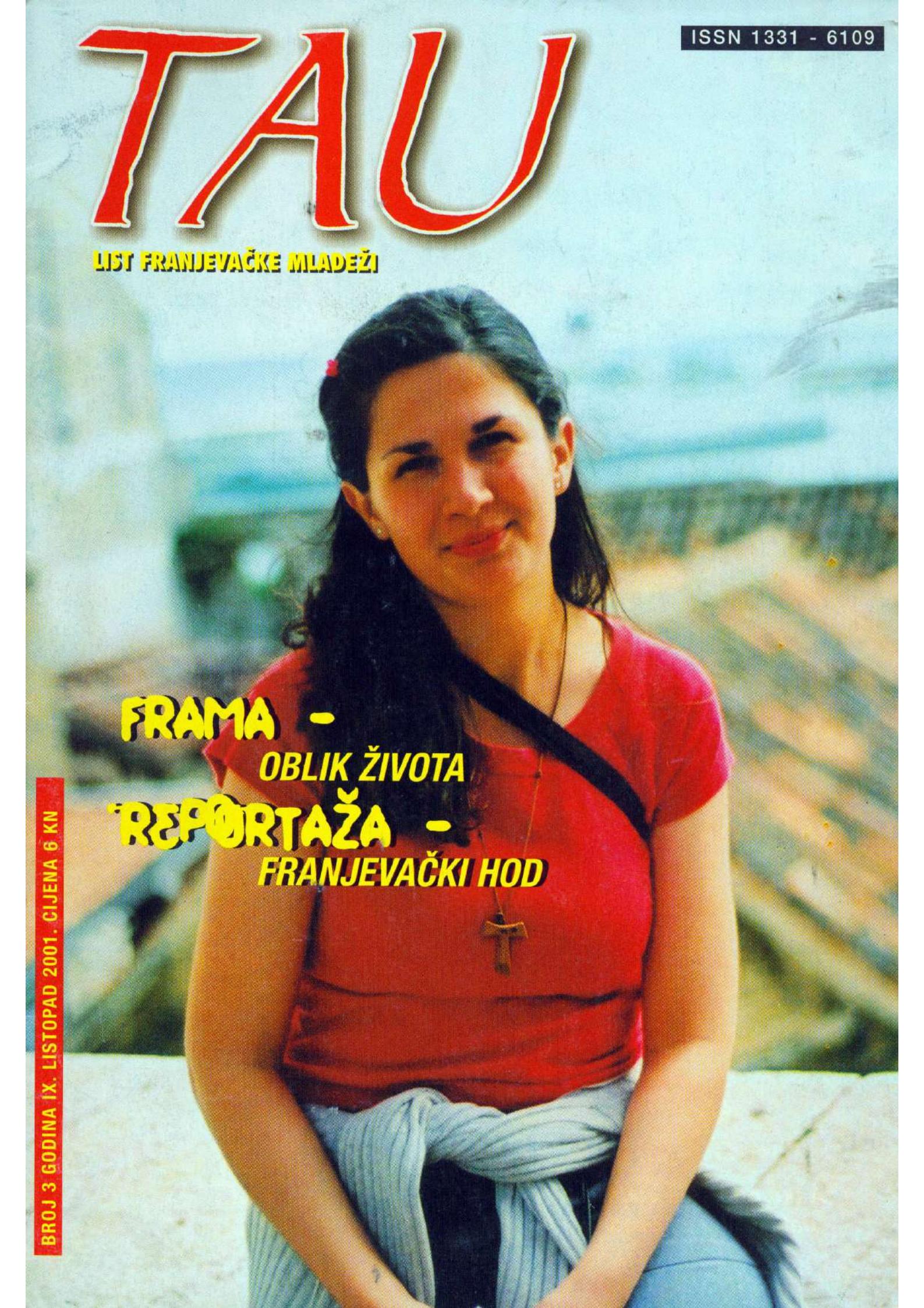
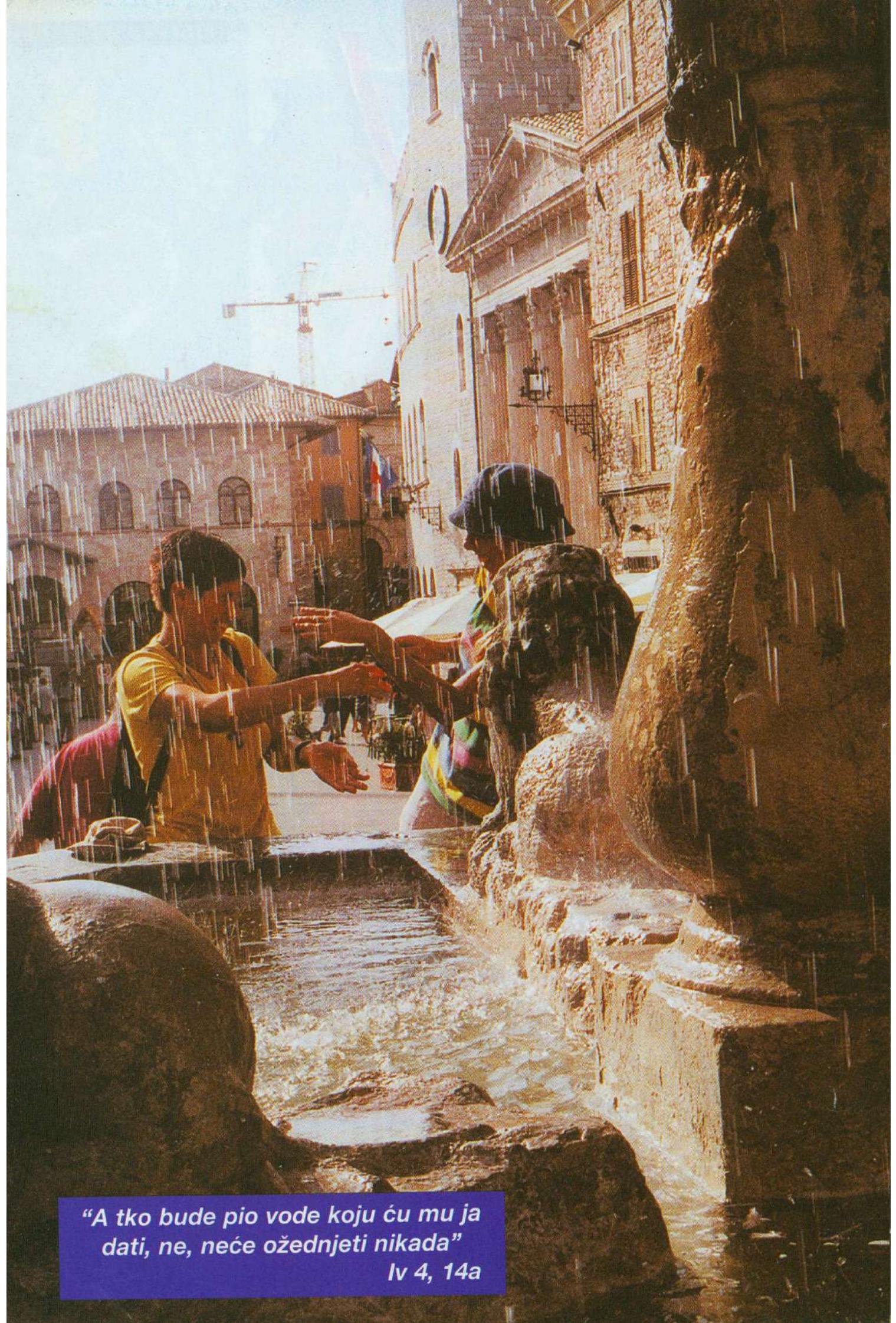

TAU

LIST FRANJEVAČKE MLADEŽI

**FRAMA -
OBLIK ŽIVOTA**
**'REPORTAŽA -
FRANJEVAČKI HOD**

*"A tko bude pio vode koju ću mu ja
dati, ne, neće ožednjeti nikada"*

Iv 4, 14a

Uvodnik

Mili moji!

Na žalost, svima je nama ovo ljeto prehujalo na brzinu, a s njime i vrijeme od našeg zadnjeg broja. Sad se opet valja uhvatiti školskih i studentskih obveza, što nam svima teško pada. No, mjesec listopad nije samo poznat po početku škole i predavanja, već je za sve nas, sljedbenike sv. Franje, posebno obilježen i blagdanom Sv. Franje. Zato smo ovaj broj "TAU"-a usmjerili prema tome. Razmišljajući što da istaknemo kao najznačajnije iz Franjinog života, odlučili smo se za La Verna, mjesto koje je Franjo posebno volio jer je tu postao drugi Krist primivši svete Rane našega Spasitelja. Osim toga, veliki naglasak stavljamo na članak naše Nine o obećanjima, te ga posebno preporučam punopravnim framašima, ali i "simpatizerima" FRAME, kako mi to volimo reći, onima koji će tek stupiti u naše bratstvo. Za sve nostalgicare i one koji pate za ljetom, ističem izvještaje s Franjevačkih hodova i ostalih susreta FRAME. Drago mi je da smo u ovom broju za kratki razgovor "uhvatili" Dario Brigića, koji je s nama podijelio lijepo trenutke svoga framaškog života, kao i brige oko uređivanja "TAU"-a (šala!!!). Ne bih vise ništa posebno isticao (mnogi su mi spočitavali da pišem roman a ne uvodnik), zapravo, sve je vrijedno pročitati u ovome broju (kao i do sada), a nadam se da će vam "TAU" biti jedna od glavnih razbijbriga u stankama između učenja. Neću vas više gnjaviti, pa samo - pozdrav do idućeg čitanja u prosincu!

Vaš
Sike

TAU - LIST FRANJEVAČKE MLADEŽI

List izdaje: Nacionalna središnjica Franjevačke mladeži

List uređuje: Novinska agencija FRAME

Glavni i odgovorni urednik: Siniša Pucić

Urednik fotografije: Mario Miloš

Uredničko vijeće: Krešimir Šuto (Provincija Presvetog Otkupitelja, OFM Split), Katarina Brstilo (Provincija franjevaca trećoredaca, TOR), Janja Gušić (Kapucinska provincija sv. Leopolda Bogdana Mandića, OFM Cap), Marija Jerkić (Provincija Uznesenja BDM, OFM Mostar), Siniša Pucić (Provincija sv. Ćirila i Metoda, OFM Zagreb), Ana Živković (Provincija Bosne Srebrne)

Lektor: fra Krinoslav Kocijan

Adresa uredništva: Kaptol 9, 10 000 Zagreb, Hrvatska, Tel./fax: 01/481-48-24, E-mail: frama.centar@ofm.hr

Broj žiro računa: 30105-678-106622

Broj deviznog žiro računa (kod Privredne banke Zagreb d.d.): 70310VAL-5782800-558443 (za Udrugu Franjevački pokret)

Preplata: Godišnja preplata za 4 broja za Hrvatsku iznosi 24 Kn, za BiH 6 DM (24 Kn), za inozemstvo 8 DM

Rukopisi i fotografije vraćaju se u dogovoru s uredništvom.

Priprema i tisk: Offset - Markulin / Lukavec

SADRŽAJ

4 FRAMA - oblik života

4

6 REPORTAŽA:

Hod po Slavoniji

10 Iz života sv. Franje:

La Verna

6

12 REPORTAŽA:

Hod po Dalmaciji

14 REPORTAŽA:

Kapituli

18 PREDSTAVLJANJE:

Frama Bjelovar & Novi Marof

10

22 Interview:

Dario Brigić

25 Vijesti

28 Papina poruka

29 Pismo framaša

22

30 Fotostrip:

fra Leni

FRAMA - OBLIK ŽIVOTA

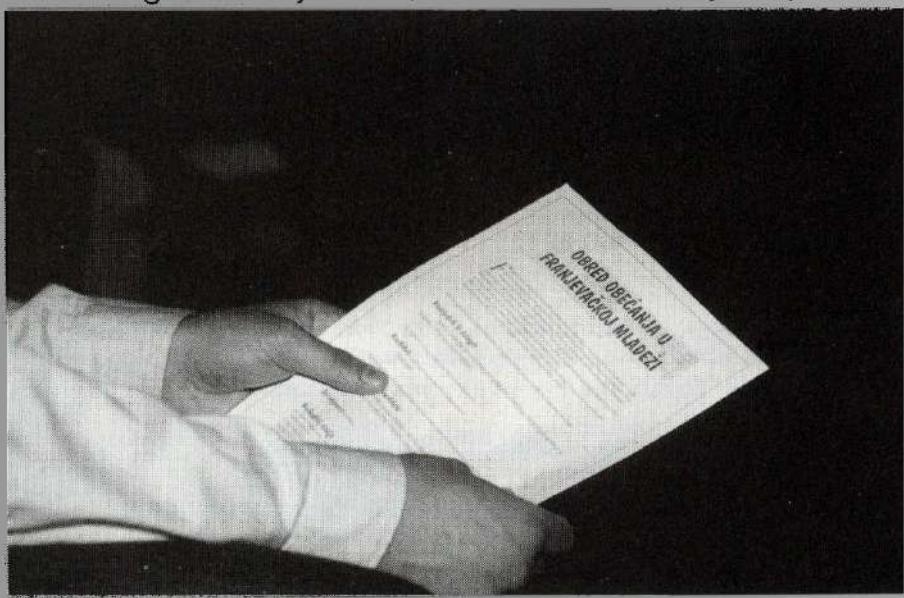
Nedavno mi je u ruke dospjela jedna knjižica. Naslov joj: "Vjera - izazov mladića". I doista, koga god pitate, reći će vam da vjera jest izazov. Jer mnoge su stvari privlačnije u ovome našem svijetu od jednostavne činjenice da Bog ne traži ništa više doli da mu vjerujemo. I još nam k tome toliko toga obećava! A vjerovati znači cijeloga sebe dati Njemu, radikalno se opredijeliti za Božju stvar i hoditi svoj zemaljski život u Njegovoj riječi.

Franjevačka mладеž jest jedan od mnogih putova u okrilju Crkve na kojemu mlađi ljudi mogu odgovoriti na postavljeni izazov. Već sama definicija FRAME govori o bratstvu mlađih koji se osjećaju pozvanima od Duha Svetoga naslijedovati Evandelje Isusa Krista po primjeru sv. Franje Asiškoga. Bog je tijekom cijele ljudske povijesti na razne načine govorio ljudima, na razne ih

načine pozivao i u tome nikada nije išao protiv čovjeka, protiv njegove slobode i volje. Upravo stoga FRAMA je jedno od mnogih bogatstava koja imamo u Crkvi. U njezinu se okriliu mnogi mlađi usuđuju pitati i tražiti, provjeravati vrijednostima koje im se nude, ponovno sagledavati i potvrđivati životne izvore. Stručnjaci kažu da je mladost vrijeme ponovnoga oživljavanja, životnog oporavka. Stoga i naša vjera mora sada odrasti, mora nadrasti onu djetinju vjeru i postati životni STAV, jasno opredjeljenje da BUDEM KRISTOV(A), vjernik iz uvjerenja. Pogledajmo samo primjer sv. Franje! Kroz sva svoja traženja i lutanja stigao je do Puta, Istine i Života. Odgovorio je na poziv, suočio se s izazovima koji su pred njega bili stavljeni. Obratio se i dopustio Bogu da učini radikalnu promjenu u njegovu životu. Poludio je, rekli su ljudi. I jest, poludio je, ali samo u očima svijeta!

Postao je luđak koji je primio dar vjere i odvažio se živjeti ga u potpunom predanju, u siromaštvu, poslušnosti i čistoci života. Zauzeo je stav i raskinuo s mnogim stvarima koje su ga udaljavale od Gospodina.

Slično je i s nama danas. Od nas se traži da zauzmemo stav i konačno se opredijelimo. Uz sakra-

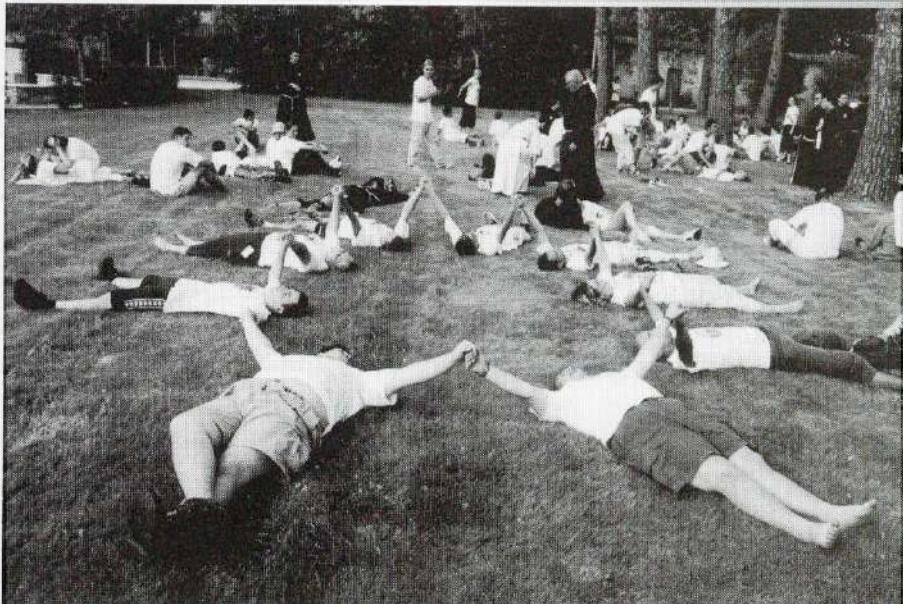
mente, molitvu, riječ Božju, pomoć su nam u tome i obećanja evanđeoskoga života koja framaši daju svjedočeći tako pred zajednicom da u svom životu žele Krista živa i djelatna, da se žele ostvarivati snagom Njegove riječi gdje god se našli i kamo ih god život odveo, da žele biti ljudi Evandelja, Radosne vijesti, svjedoci Božje ljubavi prema čovjeku.

Svrha davanja obećanja stoga ne smije biti ništa drugo doli posvjećivanje da pripadamo Bogu te da smo Njegova djeca i prijatelji koje neizmjerno ljubi. No, razdoblje mladosti prolazi i dođe vrijeme kada svatko od nas zakorači u svijet obveza, poslova, obitelji, radosti i tuga svakodnevice... Neki možda osjete da ih Bog poziva na služenje braći ljudima po sakramentu svetoga reda. Kako god bilo, zauvijek nam u srcima ostaju zapisana vremena u kojima smo s drugima polazili na kapitule, hodove, susrete na kojima smo bili ludi od Ljubavi, otkačeni, a u isto vrijeme ozbiljni u svojim pitanjima, molitvama i razmatranjima. Čovjek se nađe pred odluka-

ma kojima će oblikovati svoj život i živote svojih bližnjih, pred potrebama koje njegovu vjeru i opredjeljenje da BUDE KRISTOV stavljaju na kušnju. On mora dalje rasti u vjeri, oblikovati i mijenjati svoje srce.

Framaš ima ponudu rasti dalje u okrilju Franjevačkoga svjetovnog reda, nastaviti

svoj put u okrilju franjevačke zajednice. No, jednako tako, svoje iskustvo FRAME i života u zajednici može upotrijebiti u bilo kojem obliku života Crkve, u svojoj obitelji, župi, na radnome mjestu. FRAMA nas odgaja (i mi odgajamo jedni druge) da budemo kršćani kamo god

pošli. Isus je rekao da to neće biti lako jer smo još uvijek u svijetu, ali je rekao i sljedeće: "U svijetu imate muku, ali hrabri budite - ja sam pobijedio svijet!" (Iv 16, 33).

Nikolina Pavlović

OSMI FRANJEVAČKI HOD

Bilo je to godine Gospodnje? (Ah da, još nismo u dalekoj budućnosti!?) Dakle, VIII. FRANJEVAČKI HOD Hrvatske franjevačke provincije Sv. Ćirila i Metoda, koji je upriličen u razdoblju od 25. srpnja do 4. kolovoza 2001. donosi pregršt zanimljivih događaja i doživljaja. Kako je autoru ovoga teksta ovo prvi takav hod, moja je malenkost ostala iznenadena takvim načinom zajedničkog bratsko-sestrinskog (?) života. Iako sam očekivao da je hod sličan Provincijskom susretu ili recimo Kapitulu, prevario sam se; naime, osjećaj zajedništva i još jače povezanosti daje polet i osnažuje. Kako je uobičajeno teško opisati sve što se događalo na ovom Hodu, evo, želim vam ukratko opisati kako je to biti - netko reče - na najljepšem putovanju. Sam moto hoda "S Franjom Isusovim stopama" nije samo moto, nego i

i slavu Gospodinovu.

Dan prvi: Srijeda, 25. srpnja 2001. Đakovo

Nakon dugog putovanja aterirali smo u Đakovo. Nas preko nekoliko iz moga bratstva došli smo u grad oko 16 sati i, kako to biva, prošlo je jedno sat vremena dok smo se sa svima pozdravili, uz uobičajena pitanja: "Kako si? Kako je na faksu, u školi? Kako zdravlje? Pa gdje si, nema te?" itd. Otišli smo do katedrale i malo je razgledali, saznali ponešto novo i bili presretni. Poslije obilaska - misa, na kojoj je biskup pozdravio naše nastojanje da slijedimo Isusa i donosimo radost svijetu. Stekao sam dojam da je bio pomalo iznenaden našim pristupom slavljenju sv. mise. Nakon toga lagana večerica i, naravno, program, u kojem jedna od glavnih uloga pripada našem velepoznatom Ici, koji na svoj način donosi radost u naša srca, a i biskup je bio razdražan. Predstavljanje Frama je prošlo u revijalnom komičnom tonu. Priponinjem da se ide spavati kao u 00.00 h, ali to se znalo odužiti i do tri sata ujutro (ustajanje u 6.00 h pa ti misli).

program kršćanskoga života. Isus je onaj koji u nama potiče želju da od svoga života učinimo nešto veliko, da prihvati neki ideal, ne dopustimo da nas proguta osrednjost, da hrabro, ponizno i ustrajno nastojimo sebe i

Dan drugi: Četvrtak, 26. srpnja 2001. Đakovo - Stari Mikanovci

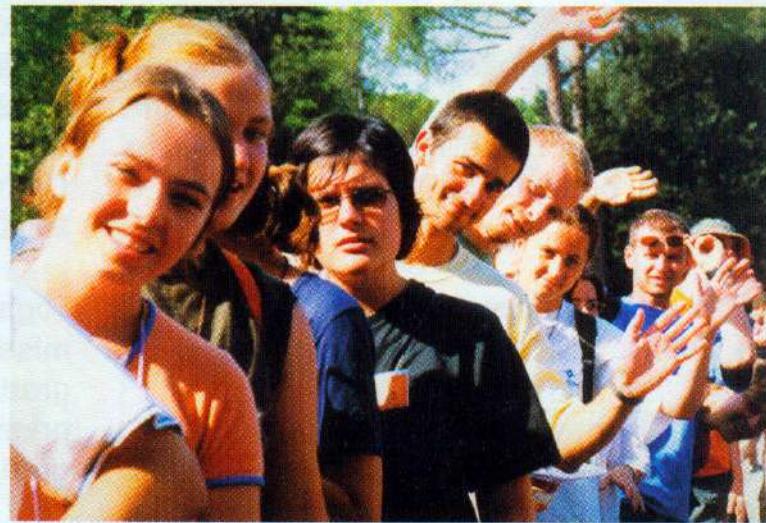
Najednom prostoriju propara gromoglasan poklik: "Ustaj, stoko!!!", a bio je to naš mladomisnik fra Josip Vukoja; ne bi se to čovjek nikad nadao od njega (u povjerenju, bilo je tako svakoga jutra, samo s izmijenjenim tekstom - kreativnost radi punom parom). Prva stvar koja se učini u roku od pet minuta je pospremiti sve i poći na doručak, a nakon toga na noge lagane i broji kilometre (ide prvi kilometar, ide drugi kilometar). I tako redom, korak po korak, pjesma odjekuje ravnicom i uz glazbenu pratnju hodamo put Starih Mikanovaca. Tamo smo došli oko podneva i odmah ručak, poslije ručka rad po skupinama do 16 sati, a nakon toga malo odmora i sv. misa u 18.00 h. Toga dana tema je bila "Radionica vjere što će biti od moga života?" O tome smo razmišljali, a kad je misa završila otišli smo do škole u kojoj smo bili smješteni i večerali s ljudima koji su nas došli vidjeti, te ostali pjevati do kasno u noć (a tek komarci, ljudi moji, kapitalci - ne da su veliki nego kao da sam na dobrovoljnom davanju krvi!).

Dan treći: Petak, 27. srpnja 2001. Stari Mikanovci - Vinkovci

Ukratko: buđenje, doručak, pješačenje, ručak. Tako smo došli i u Vinkovce, pa opet rad po skupinama i tema "Isus je onaj koga tražite - Susret koji te mijenja." Večernja misa uz pjesmu i glazbenu podršku produžila se i poslije ispred crkve, a kad smo već bili na umoru, stiže večera. Opet smo je podijelili s onima koji su ostali s nama pa opet program?!

Dan četvrti: Subota, 28. srpnja 2001. Vinkovci - Vukovar

Kao i prethodnih dana: buđenje, doručak, pješačenje, ručak. Hodajući prema Vukovaru, pazeći da ne siđemo s ceste, u dubokoj meditaciji i molitvi razmišljali smo

o životu, o onome sto nas očekuje u Vukovaru. Toga dana tema je "Rane koje govore - Idi i popravi moju kuću". Na ulazu u grad dočekala nas je tišina, iako su zvona s tornja crkve parala težak vukovarski zrak, i pratila nas cijelim putem do samostana i crkve. Kad smo došli u crkvu, bili smo užasnuti onim što ljudska ruka može učiniti. Način na koji je devastirana crkva nemoguće je opisati. Tako barbarski uništiti Božji dom bilo nam je nepojmljivo. Nakon soka okrijepile su nas riječi vukovarskog gvardijana i dale nam snagu za dalje. Smjestili smo se u novoobnovljenu školu, a bio nam je potreban odmor jer smo toga dana najviše propješaćili. Kad smo malo došli do daha, zaputili smo se do Križa na Dunavu i tamo se pomolili za sve poginule u ratu i za sve koji žive u Vukovaru. Posebno nas se dojmila pjesma "Moja zemlja Hrvatska", koju je otpjevao naš Ico; tada kao da je vrijeme stalo, samo se u daljini čula jeka njegova glasa. Poslije odmor, naravno, sv. misa, večera i večernji program.

Dan peti: Nedjelja, 29. srpnja 2001. Vukovar

Svanuo je novi dan, dan Gospodnj. I kako to biva, toga smo dana spavali malo duže. Doručak i sv. misa na kojoj se okupilo mnogo ljudi koji su željeli vidjeti i čuti sto im donosimo, a i propovijed fra Roberta nas je sve oduševila. Misa je završila i mi smo nastavili s programom, a zatim ručak u samostanskom dvorištu. Odmah nakon

ručka imali smo slobodno vrijeme sve do večeri, kad je bilo klanjanje. Potaknuti rijećima sv. Franje i Isusovim poukama molili smo na razne nakane, a najviše za duhovnu obnovu ljudi koji su stradali u ratu.

Dan šesti: Ponedjeljak, 30. srpnja 2001. Vukovar - Ovčara - Sotin

Standardno ustajanje, pospremanje, doručak i put pod noge, a na izlazu iz grada dočekivali su nas ljudi ispred kuća, zahvaljujući nam kolačima i sokovima što smo ih posjetili i donijeli im malo radosti. I ne samo Vukovarci - tako je bilo cijelim putem. Dosta je suza bilo proliveno tih dana, ali to su bile suze radosnice. Na putu prema Sotinu skrenuli smo obići Ovčaru i tako bi odati počast svima koji su na tom polju ostali bez prava na život. Poslije obilaska vratili smo se na put prema Sotinu. Došli smo u Sotin, mjesto velikoga stradanja, a ljudi su nas tako toplo dočekali. Smjestili smo se u dvoranu koja je zapravo bila i privremena crkva, a misu smo slavili ispred stare srušene crkve, a za

svjedočanstvo da zgrada ne čini Crkvu mještani koji su prisustvovali bili su oduševljeni i sretni.

Dan sedmi: Utorka, 31. srpnja 2001. Sotin - Ilok

Toga jutra svima nam se vrtjela jedna misao po glavi: dolazimo do zadnjega grada na hodu po Hrvatskoj. Na putu prema Iloku zaustavili smo se u Šarengradu kako bismo se odmorili i okrijepili, te se isповjedili nakon pokorničkoga bogoslužja, da bismo se tako se pripremili za Porcijunkulski oprost. Ulaskom u Ilok dočekali su nas mještani i fratri, te nas odveli do crkve. Nakon večere i smještaja u školi pod misom nas je fra Flavijan upoznao sa životom sv. Ivana Kapistranskog. Putem prema Iloku najavili su nam jedno iznenadenje. To je stvarno bilo ono pravo; naime, saznavši da dolazimo, grupa mladih iz Sremske Mitrovice je došla do Iloka, žečeći s nama doživjeti iskustvo zajedništva. U Iloku su proslavili obred primanja u Framu.

Dan osmi: Srijeda, 01. kolovoza 2001. Ilok - Asiz

Došao je i dan polaska prema Asizu. Kad smo sve počistili, ukrcali smo se u autobuse i krenuli. Kako to inače bude u autobusu, neki spavaju, neki pričaju, a neki se dosađuju. Tako smo putovali cijeli dan i noć i izjutra došli u Asiz.

Dan deveti: Četvrtak, 02. kolovoza 2001. La Verna

Posjet La Verni bio je dosta znakovit jer je ondje sv. Franjo provodio dosta vremena u osami i šutnji. Nakon povratka u Asiz, susret s mladima iz Italije i drugih zemalja. Pozdrav gvardijana Bazilike, te pozdrav Generalnoga ministra Reda manje braće i ulazak u Porcijunkulu.

Dan deseti: Petak, 03. kolovoza 2001. Greccio - Fonte Colombo

Posjetili smo i mjesto iz kojega je po

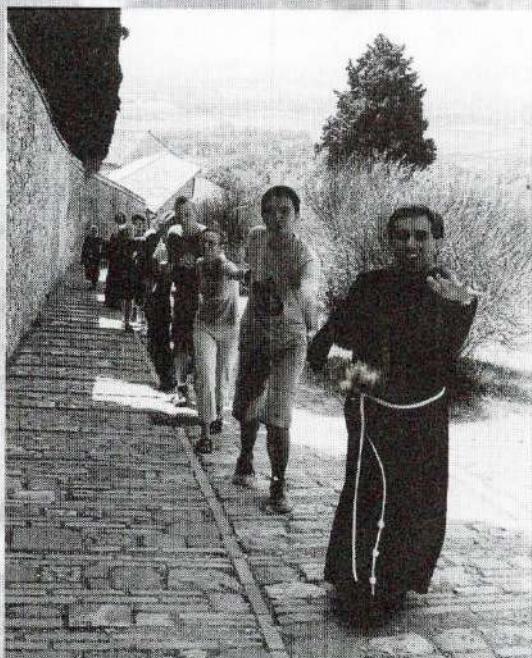

Franjinu nadahnuću krenula tradicija božićnih jaslica. Slavili smo i misu polnočku koju je predvodio fra Ivan Matić - Đoni, naš vodič po Italiji. Iznenadili smo se s bogatom izložbom jaslica iz cijelog svijeta (bilo ih je nekoliko stotina). Fonte Colombo je mjesto u kojemu je Franjo sastavio konačno Pravilo, to je samotište u kome se mogao u potpunosti posvetiti pisanju. Po povratku u Asiz, oko 19 sati, bilo je zajedničko slavlje u bazilici Svetoga Franje.

Dan jedanaesti: Subota, 4. kolovoza 2001. Porcijunkula

Završno euharistijsko slavlje u bazilici Sveće Marije Andeoske koja je bilo cilj našega Hoda i svih onih koji su toga dana bili nazočni. Nakon slavlja svaka je grupa na dar dobila poklon za sjećanje na trenutke provedene u Asizu. I tako, malopomalo, došli smo do kraja priče o jednom velikom putovanju, iako bi se o tome mogla i napisati knjiga (a možda i hoće). Ostaje mi napisati još i tko je sve sudjelovalo na ovom hodu. Framaši iz cijele naše Provincije (Zagreb, Čakovec, Varaždin, Virovitica, Koprivnica, Slavonski Brod, Ilok, Trsat, Našice, Kloštar Ivanić, Bjelovar), gosti iz BiH - Frama Tolisa, sestre i novakinje iz Provincije sestara Sv. Križa TSR sv. Franje, te braća franjevci.

Dean Jagar

ISKUSTVA S HODA

Matej Golub, ZAGREB

Pošto mi je ovo već drugi marš, svaki put kad dolazim, to je nešto novo zato što idemo na različita mjesta, upoznajemo nove ljude, ali ono što je, recimo, isto, to je Porcijunkula, Asiz i to uvijek ostaje isto! Ali, zanimljivo je da svaki put kad dođem na ta mjesta doživljavam nešto novo, vidim nešto novo što me tjera da se tome gradu vratim!

Ivan Andelić, RIJEKA

Ovo mi je prvi franjevački hod i ne znam što da drugo kažem nego da je to bilo izuzetno iskustvo za mene. Sklopio sam mnoga nova poznanstva i, što je još bolje, potvrđio mnoga stara. što se tiče religiozne baze, bilo je to vrlo edukativno iskustvo za mene. Naučio sam mnoge stvari, a pogotovo kako spoznati Boga u malim stvarima oko nas!

Marta Bogdan, ČAKOVEC

Ovo mi je prvi marš i jednostavno mi je teško riječima objasniti sva iskustva koja sam doživjela! Bilo bi lakše to prenijeti na papir ili na neki drugi način, ali to je nešto što će ostati u mome sjećanju zauvijek! Najviše me zadivilo zajedništvo i ta povezanost jer broj od 120-150 ljudi i nije baš tako malen, a svi smo se uspjeli međusobno upoznati na neki poseban način. To je jedno bogatstvo koje će ostati u meni, ali mislim i u svima nama!

Marina Kučar, VARAŽDIN

Ovo je bio moj prvi marš. Jako sam sretna što sam uopće mogla prisustvovati jer sam uspjela osjetiti zajedništvo, onako kako je sv. Franjo bio sa svojom braćom. Mnogo sam toga saznala i o samom sv. Franji, o njegovu životu, neizmjernoj ljubavi prema Isusu i drag mi je što sam mogla osjetiti barem mali dio onog blagoslova koji je on dao u Porcijunkuli. Zahvalna sam dragom Bogu što sam to doživjela. Hvala!

La Verna

Franjino iskustvo Božjega zagrljaja

Odmah na početku Biblije, prije završnog čina stvaranja čitamo: "I reče Bog: 'Načinimo čovjeka na svoju sliku, sebi slična...' Na svoju sliku stvori Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvori" (Post 1, 26.27). Bog kao vrhunac svoga stvaranja u zajedništvu triju Osoba stvara čovjeka kao svoj izraz, kao svoju sliku. Čovjek je plod intimnosti i ljubavi te Božanske obitelji. Prvi čovjek proizašao je iz ruku i zagrljava Božjega, iz samoga žarišta Božje ljubavi. No, čovjek se svojom slabošću jednostavno otrgnuo od Boga, utekao iz Njegova zagrljaja, kako nam svjedoči Sveti pismo, te se na taj način narušio sklad i harmonija u odnosu Boga, čovjeka i prirode. Čovjek-Adam prekinuo je milosni odnos s Bogom te se zavukao u samoću, strah i tamu. Tim činom čovjek je postao latalica, a Bogu je "probudio" čežnju i nostalgiju za njim. Stvorenje se udaljilo od svoga Stvoritelja i zato Bog traži čovjeka i pita: "Gdje si?" (Post 3, 9). Ovo Božje pitanje usaćeno je duboko u čovjekove korijene. Ta Božja nostalgija za svojim djetetom odjeknut će kao patnja i bol u cijelom čovjekovu životu sve dok se ne vrati u svoj Vrt, u svoj Dom.

Bog ljubavi i čovjek boli igrat će trajnu igru međusobnog privlačenja i odbijanja sve "dok ne rodi Ona koja ima roditi" (Mih 5, 2). Božja će ljubav ipak "u punini vremena" (usp. Gal 4, 4) do kraja zagrliti ljudsku patnju i bol i ponovno uvesti čovjeka u Božju obitelj, po Isusu Kristu.

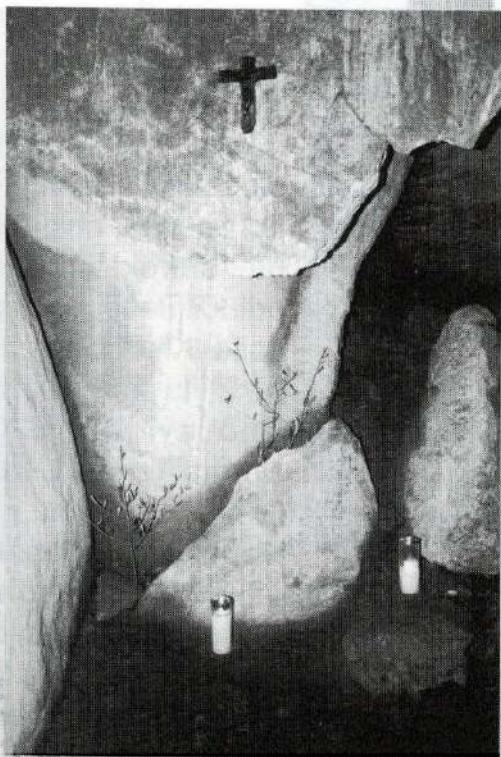
Iz tih milosnih korijena izrastao je i Franjo iz Asiza. I on će, kao i mnogi miljenici Božji prije i poslije njega, nositi u sebi napetost između ljubavi i boli. I Franjo će u svome životu pokušavati otcijepiti se od Ljubavi da bi izvan Nje pronašao slavu i radost. Pokušavat će sve dok se jednom ne nadje pred križem u crkvici Svetog Damjana pored

Asiza. Promatrati će i moliti Krista u ranama ali u slavi i tada će se u njemu roditi želja za povratkom, za susretom, zagrljajem Božjim. No, Bog tada na tajnovit način utiskuje u njegovo biće znakove svoje ljubavi prema njemu. Bog je tada Franju obilježio, odabrao, i... možda ranio?!

Upravo takovog Franju On šalje: "Franjo, idi i popravi moju crkvu koju vidiš kako se ruši!" (T. Čelanski: Vita secunda). Ovim susretom Franjo započinje hodati s Bogom i u njemu se počinju rušiti svi stari svjetovi. Njegovi bolni i radosni susreti s Kristom postaju učestaliji. Božje pitanje Adamu: "Gdje si?" (Post 3, 9) u Franjinoj nutrini polako iščezava poput magle pred blještavilom podnevnoga sunca. Franjo osjeća toplinu Božje prisutnosti i njome se ispunja, a za to se vrijeme lišava svega čime je bilo ispunjeno njegovo srce i džepovi. Oslobada se ljudskih strahova, nesigurnosti ljudske naravi i, postajući sve sretniji i slobodniji, prepusta se Božjoj providnosti. Evandelje mu postaje oblik života i po njemu mu Krist pokazuje sebe kao Život, Sreću, Bogatstvo. Krist mu postaje SVE!

Franjo ostavlja sve radi Krista samo "da Krista stekne i u Njemu se nade" (Fil 3, 8). Bog ga čini plodnim braćom i sestrama koji ga žele slijediti, ali on uzima zadnje mjesto i pokazuje na Evandelje i Krista, koga svi trebaju slijediti, te Evandelje uzima za svoje Pravilo. U svim poteškoćama, nerazumijevanjima, pa i neslaganjima s braćom oko načina življenja Evandelja, Franjo nalazi jedinu utjehu i snagu u molitvi i susretima s Bogom. Često se povlači u samotišta. Odlazi u Greccio, Fonte Colombo, Carcere... Ondje nalazi svoj mir, hranu, pa se opet vraća među braću. Nutarnji pečati što ih je primio u

Svetom Damjanu na početku svoga pokorničkoga puta kao da se žele otvoriti, očitovati. Stalno mu je pred očima Krist raspeti. Cijeli njegov molitveni i isposnički način življenja tako ga je oblikovao i vodio da sada jednostavno "sve gubitkom smatra zbog onoga najizvrsnijega, zbog spoznanja Isusa Krista" (Fil 3, 8). La Verna je mjesto koje ga je posebno privlačilo, nazvao ga je svetim brdom, a kasnije su ga braća prozvala i "serafskom Kalvarijom" i "franjevačkim Sionom" zbog onoga što se dogodilo Franji. La Verna je brdo koje je postalo svjedokom Franjine neizrecive ljubavi prema Bogu i velike patnje koju je ondje proživiljavao. Nekoliko je puta boravio na La Verni jer mu je bila odgovarala kao mjesto potpune sabranosti i odijeljenosti od svijeta, te je tu mogao biti u molitvi i kontemplaciji Božjih otajstava. Franjo je čitavim bićem stremio prema Bogu. Bio je neprestano s Njime. Mnogo je puta iskusio da je Bog SVE za njega. Zato je često ponavljaо: "Bog moj i sve moje!" Odričući se do kraja svojih želja i staroga čovjeka, često je promatrao veličinu dobrote, ljubavi i svetosti Božje, pa i kroz ljepotu prirode koja ga je okruživala. Ali isto tako, bio je jako svjestan sebe, svoje ljudske krhkosti, te je kao svoju stalnu molitvu ponavljaо: "Tko si Ti, preslatki Bože moj? Tko sam ja, najbjedniji i beskoristan crvić Tvoj?" (Cvjetići). Franjo je zaronio u Božju mudrost, postao je zreo u kreposnom životu. Po posebnoj milosti Božjoj promatrao je ljepotu i veličinu Božjih osobina i tako se njegov duh uzdizao do najvećih mističnih iskustava, ali je s druge strane po ulivenoj i stečenoj poniznosti bio svjestan svoje ljudske ništavnosti i bijede. Upravo

na La Verni dogodilo se potpuno izmirenje između Boga i Franje. Nestale su sve prepreke između Stvoritelja i stvorenja. Sjedinio se vapaj s uslišanjem! Iščeznuo je svaki ljudski strah i tama u Franji, a mogli bismo reći i svaka Božja nostalgija za Franjom. Na La Verni Bog nije mogao reći Franji: "Gdje si?", jer je Franjo došao onamo samo iz jednoga razloga - da bude s Bogom. Franjo je upravo tamo prihvatio svu dubinu Božje riječi: "Ne reci: 'Sakrit ću se od Boga, tko će misliti na mene gore u visini?'" (Sir 16, 17). To Adam nije učinio! Na La Verni Bog i Franjo međusobno se gledaju "licem u lice" (Izl 33, 11), kao Mojsije i Svevišnji. To je vrhunac svega! Ali, tome je vrhuncu prethodila Franjina ponizna molitva iz njegova otvorena srca: "O Gospodine moj, Isuse Kriste, dvije milosti Te molim da mi učiniš prije nego li umrem: prva je da u životu svome osjetim u duši i tijelu, koliko je moguće, onu bol, slatki Isuse, koju si Ti podnio u času Tvoje pregorke muke; druga je da u svome srcu osjetim, koliko je moguće, onu beskrajnu ljubav kojom si Ti, Sine Božji, izgarao kad si dragovoljno podnio toliku muku za nas grešnike" (Cvjetići).

Franjo za svoju dušu i tijelo moli Isusovu bol, a za svoje srce moli Isusovu ljubav! Franjo za cijelo svoje biće moli Isusovu ljubav i bol! To je savršena pobjeda milosti Kristove u Franji, on je postao novo stvorenje u Bogu. Svojom molitvom Franjo je raširio ruke da ga Bog zagrlji - onako kako je Isus na križu raširio svoje ruke da ga Otac zagrlji. La Verna je Franjina Kalvarija! Bog tu prvi put u povijesti utiskuje svojom rukom rane svoga Sina na udovima svoga stvorenja. Franjo u svojoj velikoj patnji tada reče Bogu: "Gdje si?", a Bog mu u svojoj ljubavi svijetlim zrakama Serafa odgovara: "Ti si sin moj; danas te rodih!" (Ps 2, 7). U ovom susretu Serafa i Franje lijeći se Božja nostalgija za čovjekom, a čovjek u punini zadobiva, po Isusu, slavu sinovstva i tako ulazi i zagrljav Očev. Franjo se čitavim bićem udomio u Kristu. On postaje živom slikom Sina Božjega, noseći znakove proslavljenje ljubavi i boli. Sveti Franjo po iskustvu La Verne postaje alter Christus - drugi Krist, jer je milosno sjeme krštenja do svoje punine donijelo roda. La Verna, to "sveto brdo na kojem se svidje Bogu prebivati", kako svjedoči sam Franjo, nosi u sebi pečat ove Franjine serafske ljubavi iz koje se i danas izlijeva Božji blagoslov na svijet.

fra Rozo Palić

reportaža

IV. FRANJEVAČKI HOD PROVINCije PRESVETOG OTKUPITELJA (Makarska - Imotski, 29. 07. - 02. 08. 2001.)

Nedjelja prije podne, vjetar lagano puše, sunce sija, more predivno - savršen dan za kupanje i druženje. Moramo priznati, nije nam bilo lako doći do Tučepa. Kašnjenje busa postalo je tradicija za nas, ali vožnja na nogama u njemu nije. No, što je provesti sat vremena na nogama u prepunom prostoru bez imalo zraka, teško održavajući ravnotežu, naspram onoga što nas čeka sutra? Naša destinacija napokon na vidiku. Dočekao nas je samo naš bivši župnik fra Pile. A tko će prvi doći nego mi Metković? Tad ručnik u ruke i trk na plažu, ali i na Simpu. Na nju, na žalost, nije mogao ići naš Dotor jer je zaboravio mobitel. No, vlasnik mu je, vidjevši Mašu kako se smiješi, progledao kroz prste. A također i našoj Kati, VIP-girl.

Popodne su se počeli skupljati i ostali. Okupilo se toliko starih milih lica, ali i dosta novih, ništa manje dragih. Čast nam je bila ugostiti i trojicu Riječana, koje je nijehov fra Tomo, iz Splita poznat kao "fratar

za okrepnu i pokorničkoga bogoslužja uslijedila je misa, koju je predvodio fra Ante. Ne možemo ne napisati: uz njega je bio i naš fra Ivica, koji je našao malo vremena da bude s nama. Osim nas, na misi se skupilo i nešto ljudi koji su nas malo čudno gledali dok nismo s fra Jakovom i Anton započeli pjesmu. Iza misne slijedi za neke slobodno vrijeme, a za one smjelije noćno kupanje, pa "dormire".

Zaspali smo, ali san nije dug tračao. Kao na pozornici (na kojoj su neki i spavalj) jedan je mali glasnički zaprepašteni zavikao: "O, ne! 04.56! Moramo se dizati!" Bez ikakve okrepe (za neke čaša mlika) krenuli smo put Biokova. Iscrpljeni i iznemogli dođosmo do vrha i izgnjavismo fra Antu da nam da nešto grickat'. Nije imao drugog izbora nego nahraniti gladnu FRAMU. Malo ispod Sv. Jure zastadosmo i pogledasmo još jednom taj krasan vidik i more "nostro Adriatico", te krenusmo put brda u Kozicu. Ali Kozice nigdje na vidiku, pa odlučisimo pod vodstvom dvojice naših hrabrih frataru krenuti popriko. Probijali smo se kroz šikaru, kamenjar. Išli smo stazama, ne frataru, nego framaša mučenika. Zaradili smo ogrebotine, neki su sjeli na smreku, neki su odlučili letit' niz brdo, a naša Kike razrezala je ruku na kamenu. Tada smo svi bili ljuti na Dotora jer uza se nije imao sterilnu iglu. Napokon izidosmo iz šikare i stigosmo u Kozicu. Jedna je Kozica, ali je zato bilo mnogo gnjevnih framaša. Nakon žuganja i galame zaključili smo da smo išli pravim kozjim putem.

sa šćapom" ostavio na milost i nemilost nas Dalmatinaca. Nakon lagane večerice

Popodne - iznenadenje! Fratri nas vode na more. Sve osim sedmorice koji su kod mjesnog župnika izmolili ni više ni manje nego tuš.

Rad po skupinama prode za čas. Kao i večera. Sljedeći dan opet buđenje, ali točno u 05.00 h. Izšli smo iz Kozice i automobilima pokušali skratiti što je više moguće. Uspjelo nam je za 4 km. Prevallili smo još jedno brdo bez onog, za mnoge kobnog, "popriko". Sa žuljevinama, do sada nevidenima, istegnutim mišićima i našim jakim bratom Suncem, koje nas ni na jedan tren nije htjelo napustiti, stigli smo u Slivno. Riba bez vode ne može, pa tako ni neki framaši nisu mogli a da ne ohlade tijelo i dušu dragocjenom tekućinom. Slijedi rad po skupinama i misa u slivnjanskoj crkvi, gdje smo našim pjesmama i plešom oduševili fratre.

Navečer još jedno iznenadenje. Animatori su pripremili igre bez granica. Uz malu viku i naguravanje sve je dobro prošlo. Osim za našeg Šilju, tj. Škilju. Morao je ići u bolnicu jer su ga oči jako boljele. E, Škiljo, to se događa kad ne možeš zapamtiti da si svoj deset godina star, izlilan novčanik tirkizno-drpaste boje dobio na poklon od ujaka bratove sestre. Moleći za njega, zaspali smo, a ujutro nas

je dočekao s povojem na očima. Dalje smo krenuli bez njega put Imotskog, opet preko brda, da ne kažemo popriko. Nikad doc' do toga grada na gori. Prošli smo Zmajevce u pjesmi i igri i napokon došli u Imotski. Ali to nije sve. Moramo i na Topanu, gdje nas je dočekao imotski gvardijan fra Ante, naša zvijezda. Nakon toga smo sišli u crkvu, gdje smo dobili potpuni oprost. A onda ručak. Naša zvijezda pošteno se potrudila ugostiti nas, a također ja pomogao Mariju u liječenju istro-glasnica. Slijedio je odmor na krevetima te prvo mukli rad "Zelenih jabuka", ali i ostalih skupina. Navečer smo kao iz vedra neba upali na misu na Topani, ali ni naša razigranost nije uspjela smestiti fra Smiljana u održavanju fenomenalne propovijedi. Iza misne male smo pjevali i izazvali oduševljenje Imočana, a netko se i osramotio... Hm, hm... Navečer - bdjenje na kojem je prisustvovalo više ljudi nego lani (što je upravo framašima na pohvalu),

TAU 13

a onda, naravno, i provod. Ta dan je grada! Ujutro smo imali duže spavanje i misu. No, prije mise bio je sastanak Provincijskoga vijeća, svi smo bili tu i iznosili svoje dojmove.

Bližio se odlazak Metkovaca, i to odmah nakon ručka. Protekao je u potpisivanju i razmjenjivanju adresa. Svi framaši išli su do autobusnoga kolodvora da nas isprate. Sada se nitko nije studio, svi smo pjevali i kao vlak išli kroz Imotski. Rastanak je uvijek tužan, pa je tako i na ovom bilo suza; svima nam je bilo teško. No, razveselio nas je fra Ante, koji je obećao dva dana kupanja svima koji su bili na Hodu. Jedva čekamo!

*Marija Obradović
Maša Šćepić*

V. duhovni kapitul FRAME Provincije Presvetog Otkupitelja

Petak, 21. 09. 2001.

14.30 h, Imotski kolodvor

Troje framaša iz Imotskoga i troje iz Runovića sjedaju u autobus i idu u Gračac. S mjeseceve perspektive mislim da je bilo oko 18 h kad smo došli na raskrižje prije Gračaca. Tamo nismo našli ništa zanimljivo osim nekih čudnih pogleda mještana (naime, kasnije smo saznali da su mislili da smo Srbi). No dobro, ništa zato.

Nakon sata lutanja po gradu našli smo i samostan. Ala brale, lipa li dočeka: biskup, župnik i kapelan. A pogledajte što dalje slijedi: "Dragi moji framaši, pa i nismo znali da vi danas dolazite. Nama je fra Ante rekao da svi osim njega dolaze tek sutra, ali nema veze. I tako nas fra Ivica poslao u kapelicu, mada je misa već bila pri kraju. U 20 h "ide nešto, prašina se diže, to naš fra Ante s framašima stiže". Vozi i dimi uz

gračačku stranu k'o da ide uz planinu vranu. "Vozi fra Ante skoro kao Granda, kad pred samostanom čeka blokada." I tako dodoše tri Metkovke i jedan Spiličanin, naravno s duhovnim voditeljem naše provincije fra Antonom Čovom (o tome kako im se pokvario kombi i kako su kasnili samo četiri sata neću ni govoriti). Onda smo večerali i tako dalje i tako bliže. E, znam što sad mislite: mislite da smo išli spavati. E pa, baš nismo. Pola jedan poslijepočasno - vrijeme je da se krene. Na gračačkom "kolodvoru" čeka nas Nacionalna predsjednica Janja Guščić, ali to nije sve. Dva i četrdeset i pet ujutro: "Drrrr!" (zvoni mi mobitel): "Halo! Ej, bog Branko, Anela je. Evo nas na raskrižju prije Gračaca, dodite po nas." Nema problema, stižemo brzinom svjetlosti. I tako smo Pinky i ja išli u gluho doba noći po Anelu i Renatu iz Vinjana. Kad smo se vratili, bilo je skoro 4 h ujutro, pa se trebalo i buditi dok smo se spremili za spavanje; tako da od spavanja nije bilo ni "s".

Subota, 22. 09. 2001.

Nakon doručka okupili smo se u dvorani za okruglim stolom da službeno otvorimo ovaj kapitol. Znali smo da nas na Kapitulu ne bi trebalo biti puno jer na njega idu samo predstavnici Frama, al' smo ipak uspjeli shvatiti da nam nekolicina ljudi nedostaje; fra Jakov i još četvero Imoćana, fra Josip i troje Kninjana, fra Ljubo i troje Proložana, fra Vinko i troje Zmijavčana, fra Pavao i troje Podbabljana i cijela Frama Gračac i fra Jozo. Morali smo ih čekati. Prvaci su fra Josip i Frama Knin (jer su najbliže Gračacu), a zatim su stigli i ostali. Malo kasnije, nakon Jutarnje, mog pozdrava i dobrodošlice, fra Antinog predavanja (na temu: "Idi i prorokuj...") bio je rad po skupinama, prvi dio. Nedugo nakon rada obišli smo župu Gračac i tunel Sv. Rok. U 16 h bio je drugi dio predavanja i rada po skupinama. U 18 h je bila sv. misa, izvješća rada, predavanje fra Ljube Šimunovića i prigoda za sv. ispovijed. U devet navečer večera i Večernja, a zatim "spavanje" s velikim navodnim znakovima (o tome drugi put).

Nedjelja, 23. 09. 2001.

Kiša pada, trava raste, Gračac se zeleni. Idemo redom: 8.30 h - doručak, 10.00 h - sv. misa, 12.30 h - ručak. I nakon ručka prozbori fra Ante: "Alo, ekipa, ne idemo u Cerovačke pećine zbog kiše!" I nismo se predali. Nismo dali kiši da nam pokvari raspoloženje, pa smo radili sve što framaši rade u slobodno vrijeme. I baš nam je bilo lijepo, a sve što je lijepo kratko traje; ljepota je prolazna, pa je već bilo 18.00 sati. Tada je velika većina otišla svojim kućama (nemojte nikome reći da smo plakali). Ostali smo samo nas troje Imoćana, troje Runovićana i dvoje Vinjančana... Eto vam tako!

P.S. I mi smo otišli kući...

Pozdrav ekipi koja je prva došla i zadnja otišla!!!

Branko Lelas

IX. DUHOVNI KAPITUL FRAME PROVINCije SV. ĆIRILA I METODA

Našice, 28.-30./X.2001.

Iza nas je još jedan, deveti po redu, duhovni kapitul Frame, koji je održan u Našicama od 28. do 30. rujna ove godine. Što reći o tom, devetom u nizu, ali istovremeno jedinstvenom i bogatom susretu, koji je još jednom potvrdio snagu i ljepotu zajedništva u Frami?

Bolje je krenuti ispočetka. Već na samom dolasku u Našice, izlazeći iz vlaka, divno je bilo vidjeti ta nasmiješena i ozarena lica, na kojima se iscrtavala radost ponovnoga susreta i zajedništva u Gospodinu. Čuli su se i komentari kako je dobro što je ovaj kapitul došao relativno brzo nakon marša. I zaista, pješačenje od želježničkog kolodvora do crkve uvelike me je podsjetilo na sam hod. Samo je još nedostajala zastava na

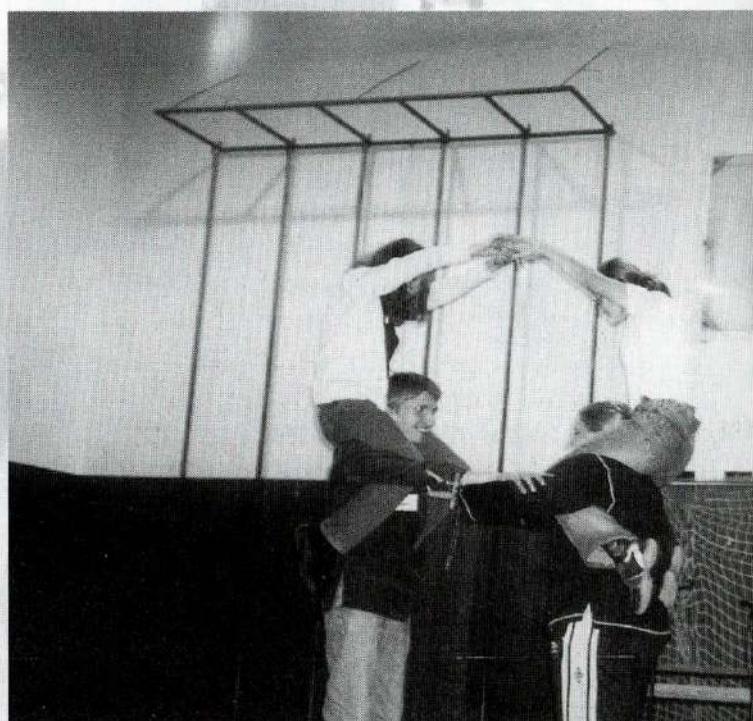
početku i iznemogli framaši na kraju kolone. Čak se pojavila i policija (koja nas je, inače, vjerno pratila na maršu), ali ovaj put ne zbog nas, već zbog neke prometne nesreće.

Došavši pred crkvu, nakon kraćega predaha, susret je otvoren kako i dolikuje framašima: svečanom euharistijom koju

je predvodio fra Drago Bedeničić. Nakon toga uslijedila je večera i smještaj u Osnovnoj školi Dore Pejačević, a zatim i večernji program (predstavljanje) u školskoj sportskoj dvorani. Predstavljanje je ponovno dokazalo svu maštovitost framaša, ali ni fratri nisu zaostajali: posebno se istaknuo fra Jozo pjesmom "Pelinkovče moj".

Ovaj kapitul su uveličali i gosti iz Italije, veseli Francesca i Costantino ("Ciao tutti!"), braća i sestre iz Slovenije, što je još jedan dokaz da FRAMA nadlaže sve granice. I tako je prošao prvi dan.

Subota je osvanula u znaku Jutarnje te nadahnutog predstavljanja naše Nikoline Pavlović na temu "FRAMA - oblik života" (što je bio i moto ovog Kapitula). Zapravo, predavanja i rad po skupinama, cijeli taj dan, pa i sam kapitul, bili su prožeti razmišljanjem o FRAMI

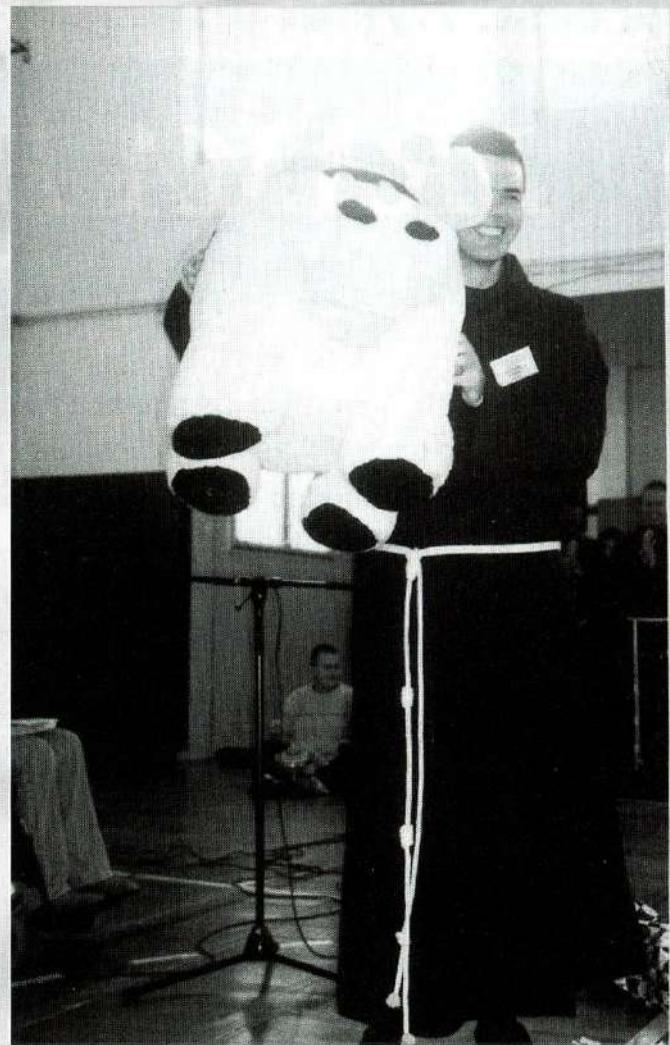
kao obliku života, o tome kako i koliko se u njoj pronalazimo i ostvarujemo, kamo poslije FRAME i sl.

No, pitanja nisu ostala bez odgovora. Gledajući tu radost na licima framaša, spremnost na pjesmu, druženje, razgovor, a ponajviše na ljubav i otvorenost Božjemu Duhu, nije se moglo ostati ravnodušnim i ne zaključiti da je Frama uistinu nešto posebno, djelo Duha Svetoga. A djelovanje Duha Svetoga ponajviše se osjetilo te subote prilikom večernjeg svedočenja i slavlja FRAME na Korzu u Našicama. Nekoliko sati neprestane pjesme, svirke i plesa u potpunoj improvizaciji, a opet u savršenoj koreografiji kakve se ne bi posramila ni Plesna skupina Tihane (c)krinjarić dokaz su da otvorenost Božjoj ljubavi može i od skupine mladih "ludih" ljudi učiniti čvrstu zajednicu.

I zato se ne moramo bojati za budućnost FRAME ni za naše mjesto u njoj. Sve dok smo otvoreni Bogu i spremni dati dio, pa i cijele sebe u tu zajednicu, problema neće biti. I pitanja kamo poslije FRAME ne smiju nas zabrinjavati. Logično bi bilo pronaći se i nastaviti svoj put u Franjevačkom svjetovnom redu, ali bez obzira na to, naš odlazak iz FRAME jednoga dana ne smije značiti i odlazak iz Crkve, odnosno odlazak od Boga, što nam tako snažno

odjekuje u pjesmi:
"...ništa me neće od
Tebe odvojiti..."

Budući da smo još (kronološki) na suboti, potrebno je spomenuti i jednu zanimljivost. Naš Provincijski i Nacionalni duhovni asistent fra Milan dobio je za poklon (povodom imenada) veliku plišanu kravu. Nazvali smo

je Milka i prinijeli kao prikazni dar na sv. misi (da se malo posveti).

I tako je došla nedjelja, dan Gospodnji i dan našega rastanka i povratka kućama. Nakon Jutarnje, izvješća rada po skupinama te euharistijskoga slavlja, došlo je i vrijeme ručka te oprاشtanja.

Teška srca napustili smo Našice (hvala domaćinima na trudu i ljubavi), Milka je otišla u Viroviticu na obećanja, a ostali "kuda koji mili moji". Tako je završio Kapitul koji je ponovno pokazao "kako je dobro, kako je milo zajedno živjeti" u ljubavi slaveći Gospodina. Tim Kapitulom FRAME je ušla u desetu godišnjicu postojanja u našoj Provinciji, te joj stoga za kraj možemo poželjeti: **SRETAN ROĐENDAN, FRAME!**

Matej Blažević

FRAMA BJELOVAR

Mir i dobro svim framašima i framašicama! Evo, i ja odlučih uzeti olovku u ruke i napisati nešto o svojoj Frami jer se o nama i ne zna baš puno, a sada vam je prilika da nas bolje upoznate. Prvo bih htjela napomenuti da smo jedna od najmladih Frama! A sada mogu nastaviti dalje...

Jednog lijepog (i sunčanog) dana, negdje prije dvije godine, u Bjelovar je stigao fra Željko Jurković (za najbolje prijatelje - Dika), koji je odlučio uzeti stvar u svoje ruke i osnovati Framu ili, bolje rečeno, Framicu, koja se sastojala od svega nekoliko članova. Ta mala beba još nije znala ni hodati, ali kako su dani prolazili i ona postajala sve starija, napravila je i svoje prve korake uz pomoć starije i iskusnije Frame Virovitica, koja nam je bila poput mame. Naš prvi korak dogodio se na Uskrnsni ponедjeljak 2000. godine kad smo bili u posjetu Virovitičanima. Misa je bila prekrasna, a propovijed fra Roberta nam je natjerala suze na oči (od ljepote, naravno). Bio je to naš prvi pravi susret s Isusom i od tada smo postali povezani, iskreniji i konačno smo osjetili što znači riječ "zajednica". Broj članova od tada se stalno mijenjao. Neki su dolazili, neki odlazili, imali smo svoje uspone i padove, ali bitno je da sada čvrsto stojimo na svojim nogama. Ima nas oko dvadesetak redovitih članova, od kojih 11 ima obećanja. Nastojimo povećati našu

zajednicu, no i ovako nam je odlično. Naša Frama okuplja uglavnom srednjoškolce, ali naša srca su otvorena za sve koji nam se žele pridružiti. Susrete održavamo dva puta tjedno, utorkom i subotom. Molimo, obrađujemo tekstove iz Evandelja, meditiramo, pjevamo i još mnogo toga. Za svaki susret netko od nas pripremi predavanje na temu iz života svetog Franje pa onda razgovaramo i razmišljamo o tome. Ove i prošle godine posjećivali smo domove za stare i nemoćne osobe te im prenijeli dio našeg veselja i mladosti. Sudjelujemo i u Planinarskom križnom putu u suradnji s Bratovštinom Svetog Bernarda. Nakon "par" kilometara hodanja noge su nam pune žuljeva, ali je radost naše duše tako velika da zaboravimo na sve ostalo. Pripremamo i misna čitanja, a nadamo se da ćemo uskoro, osim molitvom, u misi sudjelovati i pjesmom. No, za to nam je potrebna još povolika količina sati pjevanja. Možda sad malo pretjerujem, ipak mi nismo tako loši, a i najvažnije je da imamo dobру volju (kad već

nemamo služ). Ove godine bili smo domaćini Provincijskom susretu animatora, koji se održavao od 30. kolovoza do 01. rujna 2001. Vjerujem da su oni nazočni mnogo toga naučili i stekli nova prijateljstva. Toliko od nas za sada! Mir i dobro!

Ivana Vuk

Zahvale

Gospodine, hvala ti!

Hvala Ti za svaku sestru i brata u našem bratstvu.

Hvala Ti za radost, pjesmu i molitvu.

Hvala Ti za raširene ruke i otvorena srca.

Hvala Ti za nova prijateljstva.

Hvala Ti za djela ljubavi koja činiš preko nas.

Hvala Ti za našeg duhovnog asistenta.

A najviše Ti zahvaljujem, moji Gospodine, za našega dragog brata Franju

jer si nas Ti okupio pod njegovim imenom i po njemu u Tebi smo jedno.

Gospodine, hvala Ti!

Anita

Gospodine, hvala Ti za Framu, tu divnu zajednicu gdje kao braća živimo u Kristovoj ljubavi. Hvala Ti za sve zajedničke molitve, pjesme, ples, predavanja i druženja putem kojih postajemo bliži Bogu i sebi samima. Zahvaljujem Ti i za mir, radost, sigurnost i utjehu koju nalazim među framašima. Ali najviše, hvala Ti na framašima, u čijim srcima uvijek iznova susrećem Tebe, Isusa.

Ana P.

Nesretna i žalosna, Isuse, uz mene si!

Sretna i vesela, uz mene si!

Poklonio si mi braću i sestre, hvalim Te!

Poklonio si mi Framu, slavim Te!

Ti mi suze brišeš i koračam sa svetim Franjom Tvojim stopama, Isuse moji!

Zvjezdana

Svjedočanstva

Frama je za mene jedno veliko bratstvo u kojemu smo svi jednaki i imamo jedan cilj, a to je slijediti put i stope svetoga Franje. Bol i tugu zamijeniš s radostima i srećom, a to se može dogoditi samo na susretu Frame. Jer na Frami su ti svi kao braća i sestre.

Luka

Moja radost, sreća i osmijeh,
moj plać, tuga i suza.

Vidi moje sakrivene suze
i daruje mi osmijeh i sreću.

Ona živi sa mnom kao i ja s njom...

Iva

Sveti Franjo iz Asiza propovijedao je i pticama i po tome Frama nije organizacija, nije ni skupina istomišljenika, ona je zajednica slušača koji zajedno otkrivaju i žive pjev ptice.

Margareta

Frama za mene znači izvor velikih prijateljstava, ljubavi i sreće. Na Frami uvijek zaboravim bol i tugu, a sjetim se radosti.

Matija

Frama za mene znači mjesto, odnosno zajednicu povjerenja na koju mogu uvijek računati, bez obzira na sve. Na Frami svi zajedno kontaktiramo s Bogom, pjevamo, družimo se i raspravljamo. Frama me opušta, na njoj zaboravim sve svoje svakidašnje brige i nakon nje se osjećam ispunjeno i sretno.

Lana

FRAMA NOVI MAROF

KAKO JE POČELO...

Dakle, 1996.! Malo nas je, al' smo hrabri! Fra Stjepko preuzima na sebe velik zadatok. Pokušava u našem malom gradiću privući što više mladih, okupiti ih oko svetoga Franje te tako oformiti Framu. Rezultat - naše prvo zajedničko ljetovanje na Hvaru. Broj članova se povećava. Na Cresu se održava I. provincijski susret Frame Provincije Svetog Jeronima pod naslovom: "Što vi kažete, tko sam ja" - Novi Marof se odaziva u velikom broju i počinje shvaćati bit djelovanja Franjevačke mlađeži.

Od '97. počinju redovita okupljanja; zajednica egzistira i javljaju se prve zapažene aktivnosti i suradnja s drugim zajednicama. Te smo godine prisustvovali davanju obećanja zagrebačkih framaša, a to ćemo i sami prvi put učiniti 1999., koju smo s pravom nazvali "plodonosna godina". Aktivno sudjelujemo u crkvenom sviranju i pjevanju; pomažemo oko uređenja samostana i prostorije u kojoj imamo sastanke. Nekoliko puta (osobito kroz blagdane) posjetili smo bolesnike u našoj gradskoj bolnici, nastojeći svojom pjesmom i svirkom u živote tih ljudi unijeti malo radosti i nade.

1998. godine broj članova doseže trijumfalni broj 30, što i nije mala brojka za našu malu sredinu - želimo dati obećanja! Dvadeset i trećega svibnja 1999. godine, na blagdan Duhova, u župnoj crkvi Svetog Antuna Padovanskog petnaest mladih Novomarofčana dalo je svoje obećanje da će kroz narednih godinu dana živjeti program Franjevačke mlađeži. Od tada u Novom Marofu službeno postoji zajednica Frame. Započinje naše aktivno sudjelovanje na Provincijskoj skupštini i naš prvi prijedlog - organizacija III. provincijskog susreta. Taj susret je održan 18., 19. i 20. lipnja 1999. baš u našoj župi. Na njemu je sudjelovalo 150 mladih iz cijele Hrvatske i susjedne Slovenije. Ljeto nas je potaklo na još jedan zanimljiv projekt - urednici smo vlastite radio-emisije na lokalnoj radio postaji. Ime emisije je Ritam Duha, a zadatok prije svega upoznavanje slušatelja s hrvatskom duhovnom glazbom. Osim toga, njome smo željeli približiti ljudima naša uvjerenja, te im pokazati kako se nosimo s problemima današnjice. Zima '99. nas je prilično uspavala, ali smo se u korizmi ponovno probudili i aktivirali. Prvi put smo se uključili u pripremanje krizmanika za sakrament Sv. potvrde. Osim što nam je to bila prilika da se okušamo u učiteljskom poslu, mogli smo i sami obnoviti znanje o osnovnim vjerskim istinama koje pod utjecajem ovoga svijeta brzo blijede. Takav način rada urođio je plodom jer su se osnovnoškolci mnogo lakše prilagodili nekome iz svoga uzrasta nego svećeniku koji je, na žalost, za mnoge još uvijek stranac. Dana 29. travnja 2000. u Rijeci smo zajedno sa svojim bandom predstavljali mlade Varaždinske biskupije na susretu katoličke mlađeži pod nazivom "Riječ tijelom postala".

Nakon fra Stjepka, zatim fra Zdravka, dobili smo novog duhovnog asistenta. Bio je to fra Ivan Bradarić, koji je još uvijek s nama. S njime smo odmah započeli i obnovili naše susrete, bitno promijenili sustav rada, napravili jasan plan i program rada Frame za sljedeću godinu i krenuli u jasnu obnovu. Iste godine modernizirali smo način predstavljanja naše zajednice drugim ljudima. Naime, stupili smo na područje Interneta, tako da se možemo pohvaliti da smo bili prva zajednica koja je imala vlastite Web-stranice, koje i danas možete posjetiti na adresi <http://pubwww.srce.hr/FBL/frama>. Ljeto smo

proveli radno, ali smo ipak našli vremena da zajedno odemo na ljetovanje. Proveli smo nezaboravnih tjedan dana u Puli, što je rezultirao novim prijateljstvima sa zajednicom iz Pule. Ovim im putem želimo svesrdno zahvaliti na gostoprимstvu. Dana 3. prosinca pripremili smo multimedijijski program, koji je, Bezgrešnoj u čast, ujedinio riječ, pjesmu, glumu i modernu tehnologiju. Tim projektom smo prisutne upoznali s Katarinom Laboure, Ratisboneom, te najvećim Marijinim mučenikom Maksimilijanom Kolbeom i s njegovim pokretom, "Vojskom Bezgrešne". Ta organizacija djeluje u cijelom svijetu, dok je centar za Hrvatsku smješten u

Novom Marofu. Program je okupio velik broj vjernika, koji su po svršetku vidno ushićeni napustili crkvu i svojim kućama ponijeli potresna svjedočanstva Marijinih svetaca.

U ovoj, 2001. godini, zajednica ima četrdesetak članova. Od mnogih aktivnosti valja svakako spomenuti "Živi križni put". Naime, za Veliki petak smo odlučili našoj župi prirediti nezaboravan doživljaj muke našeg Spasitelja. Bio je to velik i vrlo zahtjevan projekt, no zadovoljno možemo reći da je uspio. Živi križni put je bio nešto do sada neviđeno u našem gradu, a također i prekrasna prilika svima, bilo onima koji su sudjelovali ili onima koji su samo gledali, da se užive u Isusovu muku koju smo pratili kroz Evandelje po Ivanu.

Ove godine jedanaestero framaša je dalo, odnosno obnovilo svoja obećanja, dok je u novicijat primljeno 18 mladih ljudi koji su pokazali želju da se uključe u našu zajednicu. Kad se spominju ovogodišnja obećanja, moramo se svakako osvrnuti na trodnevnu duhovnu obnovu u obližnjem planinarskom domu. U potpunom miru i ljepoti proljećem probudene prirode svatko je od nas dobio priliku zahvaliti Gospodinu za dar života koji nam je darovao te poželio da Mu ga u što ljepšem svjetlu i vratimo.

Takov ambijent bio je posebno pogodan za meditaciju i razmatranje o nama i našem životnom putu, te posebna prilika za izgradnju osjećaja zajedništva među nama.

Nakon toga smo izabrali novo vodstvo Frame: Željko Volarić - ministar, Andriana Maltar - doministica, Ksenija Habjanić - tajnica, Lidija Šantek - blagajnica, Miljenka Ivec - predstavnica za grupu novicijat.

Ni ovoga ljeta nismo propustili priliku da odemo na zajedničko ljetovanje. Put nas je odveo na Cres, a bilo nam je super; teško je opisati nekome tko nešto takvo nije doživio. Bila je to prigoda za obnovu i okrepnu, kako tjelesnu, tako i duhovnu. Osim ovoga velikog, organizirali smo i mnogo ostalih, duljih ili kraćih, izleta. Uvijek nastojimo provoditi vrijeme zajedno i izvan prostora našega novo-marofskog samostana kako bismo se što bolje upoznali i jače međusobno povezali kao zajednica.

Također smo sudjelovali i na seminaru oca Jamesa Manjackala u Varaždinu. Unatoč velikoj vrućini, izdržali smo. Naime, imali smo zadatak osigurati hladna pića za sudionike tog seminara.

I na kraju, ne smijemo zaboraviti naš Frama band "Libertas", koji vrijedno svakoga tjedna održava probe, vježbajući nove i usavršavajući stare pjesme. Oni su zajedno s ostalim framašima, redoviti animatori nedjeljne svete mise. Band je osnovan 1998. godine, a ime je dobio po prvoj pjesmi. Iz njih su brojni nastupi na koncertima u našoj okolnim župama. Poznati su i kao sudionici festivala kao što su Uskrsfest i CroSacro festival u Zagrebu, Framafest u Sarajevu te Krapinafest u Krapini.

Dok nastavljamo naše putovanje u Očev dom zajedno sa svim ostalim Božjim pukom, nastojimo uvijek iznova činiti dobro, kako nas potiče i naš sveti Franjo. Radosni smo da smo i mi dio ove velike franjevačke obitelji, koja se napaja na izvorima duhovnosti Asiškoga siromaha. Ovim putem pozdravljamo sve framaše, ma gdje bili. Osobito želimo izraziti želju za međusobnim druženjem i upoznavanjem preko mogućih zajedničkih izleta i putovanja. Voljeli bismo sa svima vama uspostaviti kontakte i razmjenjivati iskustva. Javite nam se na adresu:

Frama Novi Marof
e-mail: libertas@email.hinet.hr
Franjevačka 6
42220 Novi Marof

Ksenija Habjanić

PAZI ŠLEP CR !!!

S Dariom Brigićem razgovarao Siniša Pucić

TAU: Dario, kao jedan od "starijih" framaša, legendi FRAME, možeš li našim čitateljima ispričati svoje iskustvo FRAME (kako si došao, utjecaj FRAME na tvoj život)?

DARIO: Došao sam kao mlad dječarac još u prvom srednje. Došao sam slučajno; dobro, ne bih baš rekao slučajno jer su mi u to vrijeme na FRAMU išla i oba starija brata pa sam i ja tu stigao njihovim stopama. U glavi mi je posebno ostala jedna slika. Ne sjećam se točno koja je to godina bila, ali "Dinamo" je igrao uzvratnu utakmicu sa "Steauom" u kvalifikacijama za Ligu prvaka (ili je to tada još bio Kup prvaka?). Uglavnom, utakmica se igrala u utorak, a u utorak je bila i Frama (Kaptol) i kad sam braću pitao spremaju li se gledati utakmicu rekli su mi da je oni neće gledati jer idu na susret Frame. Nisam mogao vjerovati. Prvo sam mislio da ih je nešto udario ili slično pa sad ne znaju što pričaju. Ali oni su stvarno navečer otišli na Framu, ja sam ostao gledati još jedan u nizu nevjerojatnih "Dinamovih" poraza (posljedice su ostale na namještaju). I od te večeri me je nešto zasrvbilo oko te FRAME zbog koje se čak i utakmice propuštaju. I onda sam kasnije i sam, na njihov nagovor, krenuo na FRAMU. Trebalо mi je malo vremena da se uklopim i opustim, ali nakon tih početnih nedoumica FRAMA je postala jedan od najvažnijih segmenta moga života i zasigurno činitelj koji je uz moju obitelj najviše usmjerio moj životni put u tom periodu traženja i formacije. FRAMA mi je omogućila da Crkvu, vjeru, Boga doživim na potpuno drugačiji način. Učinila je da od pasivnog, indiferentnog promatrača u Crkvi - što sam tada bio, a što bih vjerojatno i ostao - postanem osoba koja svim svojim srcem želi živjeti tu svoju vjeru, koju Bog oduševljava i koja ga želi slijediti ne zato što mu to netko govori i nalaže nego

zato što je to usrećuje, ispunja.

Isto tako mi je drago što mi je to vrijeme u FRAMI pomoglo da radim na onome što je za svakoga najbitnije, na svom osobnom odnosu s Bogom. Znači, nije sve ostalo na veselju zbog zajedništva, druženja, na ispoljavanju svoje energije i entuzijazma na stvarima za koje sam vjerovao da su dobre i ispravne. Taj boravak u zajednici mi je otvorio i put za osobni susret s Bogom. I onda kad se prestaneš u tolikoj mjeri oduševljavati velikim susretima, druženjem, pjesmom i svime onim

što tu zajednicu mladih u velikoj mjeri opisuje, nosiš sa sobom ono što si izgradio u njoj, nosiš taj osobni odnos s Bogom. To bih htio reći i svima koji su sada u FRAMI i koji se oduševljavaju njome onako kako sam ja u svojim framaškim danima činio, da ta zajednica nije samoj sebi svrha. Na pamet mi pada jedna slika kojom bih možda mogao opisati ulogu FRAME. Ona je kao neka velika vatrica koje smo se okupljali u mладости i koja je

osvjetljavala prostor oko sebe, oko koje smo voljeli boraviti jer je činila svijet ljepšim i jasnijim. Ali, ako smo to vrijeme proveli samo plešući i grijući se oko te vatre, a da nismo pokušali naučiti kako od te vatre zapaliti vlastitu baklju i kako održati plamen te baklje, uzalud smo potrošili to vrijeme. Jer FRAMA je samo početak toga kršćanskoga puta i prilika da zapalimo svjetlo vjere, te da ga naučimo održavati na svim onim uskim i mračnim putevima na koje će nas život često odvesti i kojima ćemo sami morati proći.

TAU: Iz FRAME si, dakle, prešao u FSR. Kako si se odlučio za takav korak?

DARIO: E, to je taj mračni put o kojem sam govorio. Šalim se, naravno. Kako sam se odlučio? Pa, po meni je to bio logičan korak.

Nastavak one, kako ju je netko jednom nazvao, avanture franjevaštva. Jednostavno, dode trenutak kad se prestaneš u tolikoj mjeri oduševljavati načinom življenja vjere koji ti je bio privlačan u trenucima dok si bio u FRAMI. Isto tako, životne okolnosti u kojima se nalaziš su drugačije, tražiš posao, razmišljaš o obitelji. Jednostavno, počneš živjeti na jedan drugačiji način i druge te stvari počnu oduševljavati. Mogao bih to možda opisati ovako: FRAMA je nudila jednu širinu, širinu u kojoj si mogao pronaći nešto u

toj vjeri što će tebe, da tako kažem, zakačiti, što će te privući. S druge strane, FSR i ovo vrijeme koje je pred mnom doživljavam kao kretanje u dubinu, kao pokušaj da ono što me u FRAMI privuklo još dublje istražim i da to još istinske zaživi u meni. Kažem još jednom: meni je to sasvim logičan put. Jer čemu onda framaška obećanja da će živjeti evanđelje po primjeru svetog Franje i slično ako u trenutku kad me prestane oduševljavati pjesma ili kad u životu počnem imati manje slobodnog vremena prestane i to moje aktivno franjevaštvo?! FSR nije ništa drugo nego nastavak onoga što smo u FRAMI nekoliko godina za redom obećavali. Naravno, ako smo to uistinu mislili. Ako su to bile samo prazne riječi koje smo svake godine izgovarali prije fine zakuske, onda je to druga pjesma.

TAU: U ovom vremenu koliko si franjevački trećoredac, u čemu vidiš najvažnije razlike i sličnosti između FRAME i FSR-a?

DARIO: Mislim da bi svatko iz FRAME, tko odgovora na to pitanje, prvo rekao godine. Jedna dobna razlika u nekim mjestima je u prosjeku i do pola stoljeća. Ali, usudio bih se reći za svakoga kome taj prvi ostane i jedini pogled, da definitivno pripada onoj skupini od maloprije, kojoj riječi obećanja u FRAMI popunjaju vrijeme prije zakuske. Kad gledam FSR i FRAMU, gledam onaj duh franjevaca svjetovnjaka, duh koji je sv. Franjo želio da donosimo svijetu. Jer naše poslanje je identično. Pa sam Statut Frame (ne znam koliko ga je framaša barem pogledalo) u svom najbitnijem dijelu, koji govorи o samom identitetu Franjevačke mlađeži, preslika je Pravila Franjevačkoga svjetovnog reda. Kad govorim o razlikama, onda bih mogao povući paralelu između FRAME i naše male grupe "Effatha" (nas sedmero koji smo iz FRAME zajedno prešli u FSR), koja djeluje kao jedna od mnogo generacijskih grupa u sklopu FSR-a na Kaptolu. Razlika je opet u onoj širini i dubini o kojima sam ranije govorio. Dok je na Frami rad u grupi vođen o mnogo općenitijim temama i na općenitiji način, ova grupa u kojoj rastemo u sklopu FSR-a omogućuje drugačiji pristup u toj svojoj intimnijoj atmosferi. Omogućuje nam produbljivanje naše vlastite vjere, otvoreniji razgovor o osobnim pitanjima i strahovima.

TAU: Kakva je tvoja vizija FSR-a u bliskoj budućnosti?

DARIO: Samo malo da zažmirim. Ovako, vidim... Vidim FSR koji čine ljudi koji žele aktivno živjeti svoje franjevaštvo kako unutar Crkve, tako, što je posebno bitno, i u svijetu. Vidim FSR usko povezan s FRAMOM, koji će u dogledno vrijeme postati jedno s FRAMOM. U njemu će mlađi nastavljati živjeti

one ideale koje su gajili u FRAMI, nastaviti će činiti svijet boljim. Ako su to činili u mladosti, kad su imali u rukama samo mlađenačku energiju i entuzijazam, zašto da to prestanu činiti u trenucima kad njihove riječi i djela mogu imati još veću težinu?

Vidim FSR pun one Franjine životne radosti i odlučnosti. FSR koji neće samo promatrati situaciju u društvu, nego će aktivno sudjelovati u njenom stvaranju, promičući dostojanstvo ljudske osobe, pravednost, obitelj i slične vrednote o kojima razgovara unutar zidova samostana. Vidim FSR koji će izići iz toga samostana i biti prisutan u svakom segmentu društvenoga života. Ali jednako tako, kao što mora aktivnije sudjelovati u društvu, FSR se svojim radom mora, da tako kažem, izboriti i za značajnije mjesto unutar same Crkve, odnosno posvijestiti da Crkva nisu samo svećenici, redovnici i redovnice, nego i svi oni laici koji su svoje kršćanstvo odlučili živjeti u svojim obiteljima i čije riječi i djela imaju istu težinu unutar crkvene zajednice, samo je put koji su odabrali donekle različit.

TAU: FRAMA je ušla u 10. godišnjicu svog postojanja na ovim našim prostorima, došlo je do smjene generacije. FRAMA u tvoje vri-

je (počeci) i FRAMA danas, odnosno sutra. Tvoje mišljenje?

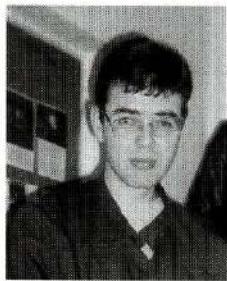
DARIO: Sada FRAMU gledam iz jedne druge perspektive i zato bih mogao reći da se promijenila. Ali mislim da to ne bi bio sasvim točan odgovor. Naime, vjerujem da je ljudima koji su sada u FRAMI možda godinu, dvije ona onakva kakva je bila meni u mojim srednjoškolskim i studentskim danima.

U moje vrijeme je možda bilo drugačije u tom smislu što je FRAMA tek počinjala s radom i što je bila svojevrsna novost u našoj Crkvi, tako da je u početku bilo otpora i unutar same franjevačke zajednice prema jednom takvom bratstvu. Ne kažem da ni sada nema otpora u pojedinim sredinama, ali sada je FRAMA kod nas ipak poznata i prihvaćena konstanta. Posebno mi je drago što mogu reći ovo konstanta. Jer u prvih nekoliko godina cjelokupni taj rast i opstanak FRAME, da tako kažem, počivao je na nekolicini ljudi. Postojaо je određeni strah što će biti sa zajednicom kad se ti ljudi povuku. No, i ta smjena generacija je bezbolno napravljena i zajednica je nastavila sa životom i radom. Stoga i mislim da će i u budućnosti biti vrlo bitna zajednica koja će nastaviti osvježavati i obnavljati Crkvu u nas, uz, nadam se, što tješnju suradnju s Franjevačkim svjetovnim redom.

TAU: Između ostalog, bio si i Nacionalni predsjednik FRAME, ali i glavni urednik ovog našeg lista "TAU". Što bi htio poručiti našim čitateljima, tj. svim framašima?

DARIO: Htio bih im poručiti da paze na ovaj šleper koji im dolazi s desne strane. ('Aj'mo da vidim koliko vas je okrenulo glavu.) A sad ozbiljno. Htio bih reći ono što sam govorio i ranije. Da malo dublje zagrebu po tom franjevaštву, toj vjeri s kojom se sada s toliko oduševljenja susreću. Da pripale vlastite baklje i nauče održavati taj plamen. (Kada izlazi ovaj broj? Na jesen? Dobro da nije ljetni. Stalno o nekoj vatri pričam, mogao bi netko pomisliti da potičem na piromanstvo.)

Škola animatora u Bjelovaru

Dragi moji framaši, (sigurno se pitate) po čemu je Bjelovar poznat! Po slavnim bjelovarskim framašima Luki i Matiji? Pa, u neku ruku jest, ali to nije ono na što ciljam. Po posebnoj zvonjavi sata na crkvi? Pa moglo bi i to biti, ali ni to nije odgovor koji tražim. Vjerovali ili ne, upravo je

Bjelovar bio grad domaćin u kojem je ove godine bila Provincijska škola za animatore. A kako je bilo, saznat ćete ako pročitate slijedeće retke.

Sve je počelo u četvrtak, 30. kolovoza godine Gospodnje 2001. oko 16 sati okupljanjem u samostanskom dvorištu. Već su se tada bjelovarski framaši pokazali kao pravi domaćini, počastivši nas pravim domaćim kolačima, rađenim njihovim rukama. Zatim otidosmo u obližnju školu ostaviti stvari i na prijemu dobismo tzv. akreditacije te se vratismo u crkvu na euharistijsko slavlje. Slavili smo sv. misu narodom, no to nas nije omalo da napravimo pravi framaški "štimung". Kao dar Gospodinu prinosili smo sandale, vreću za spavanje... Pjevali smo iz sve gladi, pljeskali toliko da su nas dlanovi zaboljeli, a nakon mise plesali koliko su nas noge nosile. Naravno, sve to na opće oduševljenje prisutnih Bjelovaraca. U framaškom smo vlakiću izišli iz crkve te krenuli prema školi na večeru i daljnji program, koji se odvijao uz mnogo smijeha i zabave jer smo se upoznavali raznim metodama. Dan završismo Večernjom i nakon toga se oni poslušni zaputiše na spavanje, a "noćne ptice" su igrale nogomet i ludovale po hodniku još neko vrijeme.

Petak, 31. kolovoza 2001.

Vrlo važna vijest: prvi put za povijest FRAME dečki su okupirali ženski WC (naime, dosad su uvijek cure koristile muški WC)!!! Petak je protekao uistinu radno. Doručkovasko, izmolismo Jutarnju te nam nakon toga Sike, Ico i Tomislava posvijestiše tko smo mi, što zapravo znači biti animator i što se od nas očekuje u svakodnevici. Zatim krenusmo u rad

po skupinama, gdje smo trebali napraviti skeč na zadani ulomak iz Novoga zavjeta. Naravno, gledanje siromašne udovice koja daje zadnji novčić bilo je vrlo zabavno na moderan način te popraćeno smijehom. Nakon ručka (grah - tradicija na framaškim susretima) razgledali smo grad i okupirali obližnje kafiće. Zatim se ponovno okupisemo na rad po skupinama, ovaj put sa zadatkom pisanja pisma koje, recimo, Franji piše klinac koji je stajao pokraj crkvice Sv. Damjana ili pak vuk (hm, da, ako niste znali, i vukovi su pismeni) koga je Franjo pripitomio. Nakon radnoga dijela krenusmo na slavlje euharistije. Naravno, opet prava framaška misa, repriza od jučer. Poneku baku rasplakasmo, neki nam se čak pridružiše u pljeskanju u ritmu, a od većine izmamismo riječi hvale i uzdahe oduševljenja. Nakon večere izmolismo Večernju, odigrasmo kviz... (Hm, pa sad, kako je zatvorenih očiju...) A kako je teško pogoditi naziv pjesme kad umjesto normalnih riječi pjesme čujete "muuu" u raznim tonalitetima...) Ovim putem čestitka grupi "Jakost" na osvojenom prvom mjestu u cijelom kvizu. Posljednje atome snage uložismo u poznati ples oca Abrahama te se zavalismo u vreće. No, one najupornije ni otac Abraham nije mogao otjerati u "krevet", pa su se još neko vrijeme dokazivali u igranju "neke igre s loptom", što god to bilo. No i oni najuporniji se kad-tad umore, pa smo oko 02.00 ujutro svi spavali kao bebe.

Subota, 1. rujna 2001.

Nakon doručka izmolismo Jutarnju te u radu po skupinama napisasmo molitve i na dijelovima papiра (koji čine srce kad se spoje) izrazismo plodove koje želimo dati svojim bližnjima kao animatori. Misa - prava framaška, repriza treći put. Nakon ručka svi se redom oprostismo i izmijenismo adrese uz, naravno, neizostavna obećanja da se vidimo na IX. duhovnom kapitulu u Našicama.

Eto, tako je i ova škola za animatore došla kraju. Naučili smo štošta, pogotovo da je animator osoba koja u drugima potiče i podržava sustvaralačke djelatnosti važne za izgradnju prijateljstva i zajednice te da je posve na strani života: prijatelj Božji i prijatelj ljudi.

Na kraju, najveće hvala bjelovarskim framašima na odlično organiziranom susretu i hvala Diki što ipak nije pustio čuku na nas.

Do nekog idućeg susreta, na nekom drugom mjestu, u neko drugo vrijeme...

Maja Požgaj

ŠTO MI ČINIMO ...

Znam da se u posljednjih par brojeva nismo previše javljali pa, da ispravim tu pogrešku, u ovom ćete broju saznati nešto o posljednjih nekoliko susreta Frame Čakovec. Možda da najprije krenem od našega Vijeća, koje se sastaje redovito jednom mjesечно (prema potrebi i češće), te dogovara i planira različite teme da bi naši susreti bili što zanimljiviji i kvalitetniji. Jednom mjesечно obrađujemo teme vezane uz život sv. Franje, i to ponajviše zbog (sve većeg broja) novih članova koji još nisu upoznali životopis našega Serafskog oca. Češće nego prije dijelimo se u skupine koje su savršeni pokazatelj da susreti funkcionišu bolje. Razloga ima više, no jedan od glavnih je da u skupini svatko može doći do izražaja i reći mnogo više iz vlastitoga iskustva nego što može kad smo svi zajedno. Do sada su se takvi susreti pokazali kvalitetnijima kako za zajednicu, tako i za pojedince.

Vezano uz liturgiju, jedan smo susret posvetili andelima čuvarima. Tu je do izražaja došla i naša kreativnost u pokušajima da slikovito prikažemo naše anđele, a i naše iskustvo o tome na koji ih način mi doživljavamo, vidimo i koliko su prisutni u našem životu.

Kroz sljedećih nekoliko susreta intenzivnije ćemo se pripremati za davanje i obnovu obećanja, te će susrete uglavnom voditi naš duhovni asistent fra Dragec (koji vas sve još uvek jako voli i poručuje da nije bolestan - samo se sjetite kako izgleda!?), a i mi sami sudjelovat ćemo koliko najviše bude moguće da tako posvijestimo važnost i smisao obećanja braći u zajednici koja o njima možda ne znaju dovoljno. U subotu, 10. studenoga 2001., dan prije obećanja, duhovnu obnovu za naše bratstvo vodit će fra Nikola Dodić. Ovim putem vas sve pozivam na našu svečanost 11. studenoga 2001. (nedjelja) u 11 sati, usprkos tome što ćete službene pozive još dobiti.

Željela bih se još osvrnuti na nedjelju, 30. rujna, kad smo u našoj župi ugostili grupu "Fides". Uveličali su večernje misno slavlje, a nakon toga napunili dvoranu Katoličkoga doma i oduševili vjernike naše i susjednih župa prekrasnim pjevanjem i slavljenjem Gospodina na takav način. I mi kao framaši u velikom smo broju prisustvovali koncertu zajedno s braćom i sestrama iz susjednoga bratstva u Varaždinu, te plesom i

popratnom pjesmom doprinijeli cijelom ugođaju.

Posljednja stvar koju bih spomenula je nemali broj simpatizera na našoj Frami (broj se kreće između osam i deset). Sretni smo i zadovoljni što smo zajedničkom molitvom, pjesmom i framaškom ludosti uspjeli oduševiti i druge mlade da se uključe u bratstvo i vlastitim zalaganjem pridonesu veličanju Kristove slave, slijedeći stope našeg Oca sv. Franje! Toliko od Frame Čakovec!
Mir i dobro!

Marta Bogdan

OBECAJEMO ...

U subotu, 22. rujna 2001. godine framaši sa Sigeta proslavili su davanje i obnovu obećanja. Prije obećanja bila je dvodnevna duhovna obnova ili priprema za obećanja. Vodio ju je naš duhovni asistent fra Bernard pa je u kapelici, gdje smo imali pripremu, napravio ugođaj koji samo njemu priliči. Upalio je uskrsnu svijeću i u kadioniku stavio tamjan s aromom ruže i tako u polumraku započeo, po običaju, kako smo još mlađi i da se još nismo pokvarili. Nastavio je govoriti o Frami, životu u zajednici i, naravno, obećanjima i što ona znače za svakog framaša. U ta dva dana za uho mi je zapela jedna njegova rečenica koju sam se odlučio držati dokle god ču to moći (pogotovo prvoga dijela): "Ostanite djeca jer djeca ne znaju grijesiti!"

Obred obećanja je, naravno, bio u sklopu svete mise koju je vodio fra Milan, provincijski duhovni asistent FRAME. Ove je godine bilo osmero prvoobećanika i nas 13-ero koji smo obnavljali obećanja. Slavlje je bilo vrlo svečano, kako i priliči takvom dogadaju. Poslije mise i obreda nastavili smo slavlje uz grickalice, kolače i sokove.

Htjeli bismo se ispričati svim framašima koji su došli izdaleka (Trsat) i cijeli dan ništa nisu jeli kako bi se mogli najesti kod nas što nismo pripremili sendviče nego samo kolače. Žao nam je zbog toga, ali odlučili smo se pridržavati onog franjevačkog siromaštva.

I na kraju, zahvaljujemo svim framašima koji su

došli uveličati i s nama proslaviti ovaj za nas vrlo važan događaj. To su bili framaši iz Varaždina, Čakovca, Virovitice, Slavonskoga Broda, zatim s Trsata, Kaptola, Kozari Boka i sa Svetoga Duha (Zagreb, Provincija Sv. Jeronima franjevaca konventualaca). Naravno, zahvaljujemo i njihovim asistentima fra Zoranu, Dragecu, Milanu, Kruni i fra Tomislavu što su zabavljali našega duh. asistenta, pa smo ga mogli u miru tračati.

Goran Fruk

BIRAMO ...

Veliki pozdrav svima od Frame Kozari Bok, mir i dobro! Evo, konačno je došao red i na nas da se pojavimo u ovom listu. Kako je naša Frama jedna od starijih u Provinciji a u zadnje se vrijeme o nama slabo govori, odlučili smo vam posvetiti ovih nekoliko redaka kako biste doznali kako živi i radi naša Frama. Prije svega, od zadnjih događanja izdvajam da smo početkom ove školske godine dobili novog (čitaj starog) duhovnog asistenta fra Stanka Belobrajdića. On je ujedno i nas župnik. Ah da, zaboravio sam pripomenuti da se župa Predragocjene Krvi Isusove nalazi u Zagrebu u naselju Kozari Bok, a tu djeluje i Frama. U prvom tijednu mjeseca listopada organizirali smo izbore za predsjednika i Vijeće. Kako je bilo dosta kandidata, tj. ljudi s obećanjima, bilo je dosta posla oko toga, ali smo uspjeli izabrati nove ljude na čelu našega bratstva. Kako su tekli sami izbori? Nakon prebrojanja glasova u prvom krugu dobili smo zapravo šest vijećnika jer je dvoje imalo isti broj glasova, pa smo ih oboje odlučili primiti u Vijeće. Zatim smo glasovali za predsjednika i tu smo zapeli; svako vodi svoju politiku, pa onda drugi krug i tek smo u trećemu između šestero glasovali za prve dvije osobe i tako je u neizvjesnoj utrci prvo mjesto osvojila Matilda Budimir (naša mlada nada) i postala predsjednica, a potpredsjednica

je Mihaela Les. Ostali su podijelili funkcije po dogovoru: Mario Miloš, Gorana Bukša, Katica Mandić i Dean Jagar. U bratstvu postoji mnogo osoba koje ulaže trud i tako obogaćuju naše zajedništvo. Četrnaestoga listopada 2001. u župi slavimo godišnjicu posvete crkve, pa će biti dosta posla i za framaše; svi ste pozvani na euharistijsko slavlje.

Inače, sastajemo se petkom u 20 sati i, kao što je uobičajeno, pripremamo predavanje, pa se dosta kroz razgovor i poticaj na razmišljanje upotpunjujemo i kao pravi framaši bratski oslanjamо jedni na druge. Eto, toliko od nas za sada; nastojat ćemo u sljedećem broju i na pravi način predstaviti Framu Kozari Bok.

Dean Jagar

MLADI SOKOLOVI

Na Srednjem Jadranu, između Zadra i otoka Ugljana, nalazi se mali otočić Školjić, koji je već osam godina mjesto održavanja susreta mlađih Provincije franjevaca trećoredaca glagoljaša. Mladi se tu sastaju u raznim prigodama, a ovoga ljeta to je bilo održavanje rekreativno-duhovnog tjedna. U razdoblju od 20. do 26. kolovoza ponovno su se okupili stari prijatelji, kao i stekli mnogi novi iz Kloštra Podravskog, Samobora, Knina, Zadra, Splita, Zagreba. Nadamo se da ćemo uskoro imati priliku ponovo vidjeti i prijatelje iz Belišća, nismo vas zaboravili! Pastoralni dio, koji se sastojao od jutarnje mise, večernje molitve i razgovora po skupinama na teme: Crkva i država, brak, evangelizacija braka i obitelji i utjecaj medija na obitelj bio je "začinjen" s mnogo smijeha, kupanja, sviranja, pjevanja, malo rada, ogrebanih nogu i komaraca! Dobro, malo više komaraca, ali uopće nije bad!!! Pozdrav svim sokolovima; vidimo se uskoro - jedna duša, a nas dvoje (uz napomenu: svirati isključivo u a-mol!).

Katarina Brstilo

PAPA MLADIMA

Obraćanje Svetog Oca sudionicima II. međunarodnog susreta "Mladi prema Asizu", na temu "Radost", u njegovoj rezidenciji u Castel Gandolfu 18. kolovoza 2001.

"Dragi mladi sudionici II. međunarodnog susreta "Mladi prema Asizu", dobrodošli!

Oduševljen sam što vas mogu primiti i radosno vas pozdraviti vama tako dragim evandeoskim pozdravom: "Neka vam Gospodin podari svoj mir!" Došli ste iz raznih dijelova svijeta kako biste zajedno promišljali, u jednostavnosti franjevačkih mjesta, o svjedočanstvu dvoje prvaka u Duhu: svetom Franji i svetoj Klari Asiškoj.

Glavna tema vašega susreta jest radost. To je tema koja izaziva veliko zanimanje jer svi trebamo izvornu radost, radost koja traje.

Mladoga Franju su njegovi prijatelji nazivali kraljem zabava jer je bio otvoren i velikodušan, nadaren i simpatičan. S ljudskoga stanovišta, imao je mnogo razloga da bude sretan, a opet, nešto mu je nedostajalo. Napustio je sve kad je otkrio ono što mu je najpotrebniye: susreo je Krista i otkrio istinsku sreću. Shvatio je da čovjek može biti sretan samo kada daje svoj život za neki ideal, izgrađujući nešto dugotrajno, izdržljivo u svjetlu savjeta Evandelja.

Dragi mladi, mnogi lažni učitelji pokazuju na opasne puteve koji vode prolaznoj radosti i zadovoljstvu. Danas je izražavanje naše kulture zaglibilo u površnosti. Dragi mladi, naslijedujući Franju i Klaru, ne odričite se olako svojih snova! Sanjajte, ali u slobodi! Snivajte, ali u istini!

Gospodin vas pita: "Hoćete li i vi otići?" Odgovorite kao i apostol Petar: "Gospodine, kome da idemo? Ti imaš riječi života vječnoga!" (Iv 6, 68). Sam Bog je beskrajan obzor u tvome životu. Što ga više poznaješ, to ćeš više otkrivati kako je samo on Ljubav i neiscrpan Izvor radosti. Ali, da bismo stupili i ostali u kontaktu s Bogom, neophodno je uspostaviti duboki odnos s njime u molitvi. Kad je iskrena, molitva širi božansku snagu u svakom obliku i trenutku života. Ona nas tjera da živimo na nov način. Nije li molitva bila ta koja je od Franje učinila novoga čovjeka, a od Klare izvor svjetlosti?

Duša je veća od neba! Shvaćajući tu duboku duhovnu stvarnost, Franjo i Klara nisu okljevali da potrče prema vrhuncima svetosti. Svetost nije nekakvo posebno asketsko putovanje koje može ostvariti samo nekoliko "genija", već je to, kao što sam se prisjetio i u nedavnom Apostolskom pismu Tertio millennio ineunte, "visoki standard" običnoga kršćanskog življenja. Svetost svakoga

dana čini nešto prekrasno za Boga, ali istodobno prepoznaće što je on učinio i nastavlja činiti u nama i za nas. Budite sveti, dragi mladi prijatelji, jer nedostatak svesti čini ovaj svijet tužnim! Sveci koji vas nadahnjuju nastavljaju izazivati divljenje jer su bezuvjetno posvetili cijeli svoj život Kristu. I tako su, nesvjesno, pokrenuli "revolucionaran" stil evandeoskog života, koji i

danasa nadahnjuje tolike mlade ljude, i ne samo mlade. I vas je osvojilo njihovo svjedočanstvo života i vaša prisutnost na ovom susretu naglašava vašu želju da vjerno živate po njihovom uzoru.

Franjo i Klara nisu postali brat i sestra samo svakom ljudskom biću, nego i svim živim i neživim stvorovima. Promatrajući prirodu, kad Franjo otkriva da mu sve govori o Bogu, oči mu se ispunjavaju radošću i kliče u Pjesmi stvorova: "...sve što od tebe, Svevišnji, dolazi, ima neki smisao" (FF 263).

Dragi mladi, naučite gledati svoga bližnjega i svakoga stvora Božjim očima. Ponajviše poštujte njegov vrhunac, a to je ljudska osoba. U školi, gdje su učitelji dobri, učite oprezno i pažljivo upotrebljavati stvari. Dajte sve od sebe kako biste uvidjeli da je bolje davati i dijeliti s punim poštivanjem prava svakoga čovjeka. Čitajući veliku knjigu stvaranja, neka se vaš duh otvori zahvalnoj molitvi upućenoj Stvoritelju.

Poput Franje i Klare, naučite se uteći božanskoj pomoći. Oni ponavljaju svakome od vas: "Iznova se uzdaj u Gospodina i on će te voditi" (FF 367). Da, dragi mladići i djevojke, uzdajte se u Gospodina! Također naslijedujte Franju i Klaru u njihovom djetinjem povjerenju koje su imali u Gospu te u njoj tražite toplinu i zaštitu. Budite blizu Mariji, našoj najmilijoj Majci, koju je Crkva prozvala "uzrokom naše radosti". Ona će biti uzrokom i tvoje radosti jer je brižna majka za svakoga!

Ovom željom vas nosim u svoje molitve i od srca vas sve blagoslivljam!"

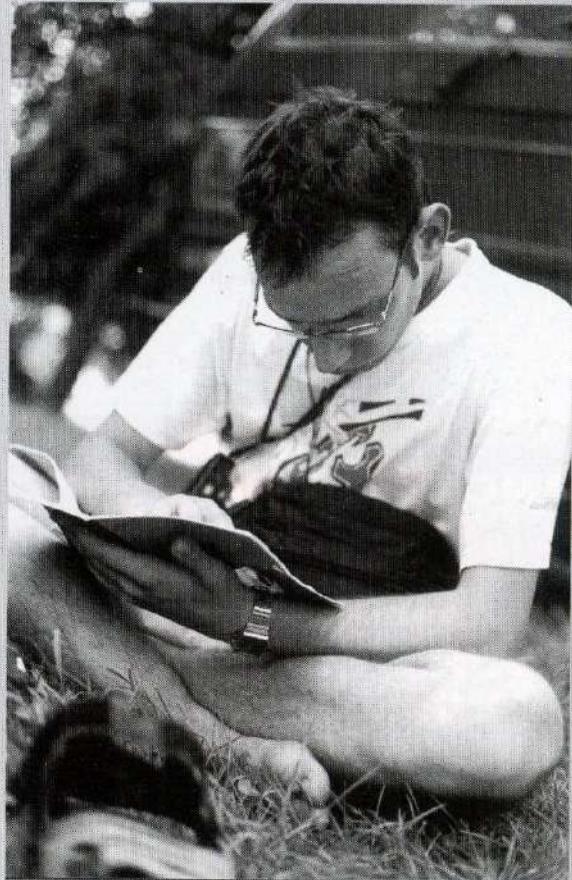
P I S M O

Nedjelja, ponoć je! Ležim u krevetu nakon povratka iz diskoteke i razmišljam, razmišljam o proteklome danu, odnosno večeri. Želim s nekim razgovarati, ali s kim? U kuću, odnosno svoju sobu, vukao sam se potajno da ukućani to ne saznaju jer će se zapitati, a možda i zabrinuti, kako to da tako rano dolazim kući, kad obično dolazim kasnije, osobito u dane vikenda. Pomicati će, poslijedi je sigurno neki problem, a nije... Ili možda jest? Jedan pjesnik kaže da pjesme piše tek kad ga uhvati neka jaka inspiracija. A ona je nepredviđena, dode i prođe, ako je ne iskoristim onda i tko zna kad će opet doći. Sreću iskoristim i zato iza sebe imam toliko pjesama. Ili kažu da dobra ljubavna pisma možeš pisati samo kad te uhvati jaki val osjećaja. Tako sam i ja većeras osjetio da imam što reći; ono što vidim, što osjećam, što doživljavam. Djelić toga pokušavam prenijeti na papir. Da sam nekom svom prijatelju ili prijateljici iz Hrvatske ili iz neke treće zemlje pričao da sam iz diskoteke došao kući u ponoć, čudno bi me gledao i zburjeno pitao: "Kako u ponoć?" Tada bi vjerojatno rekao: "Pa kod nas u Hrvatskoj diskoteke tek u ponoć počinju s radom pa sve do zore." Pitao bi me: "Pa kakva je to diskoteka koja radi do ponoći ili tek malo dulje?!" Ja bih mu uzdignute glave odgovorio kako je naša diskoteka "GM" lijepo uređena i moderna diskoteka koja se ne mora postidjeti ni jedne diskoteke u Hrvatskoj, pa i šire. A ima i lijepo i razumno radno vrijeme. Dovoljno za zabavu i za ples, pa i za malo pića. A postoji toga opet dovoljno vremena i za spavanje, tako da ujutro možeš ustati na misu ili, ako je radni dan, na posao. Jako Crkva nije baš za takav vid zabave (ili bar pojedini u Crkvi). Osobno mislim da je naša sredina ipak umjerena i da se možemo pohvaliti s moralne strane, gledajući na način i vrijeme zabavljanja mlađih naše župe. Međutim, jesu li mlađi sretni i zadovoljni takvim vidom zabave?! Jesu li uopće zadovoljni svojim životom, odnosno, samima sobom?! Bojam se da ne. Jako je diskoteka mjesto gdje bi se mlađi čovjek trebao opustiti, veseliti se, ne razmišljati o problemima, bojam se da nije tako. Naime, gledajući stotine mlađih oko sebe, u njima ne vidim neku sreću, zadovoljstvo, svi mi djeluju nekako neraspoloženo, nesretno. Ono malo mlađih što plešu, čini mi se da plešu reda radi, a ne kolicina življih, koji doslovno rečeno skaču, izgleda da su pod utjecajem alkohola, možda čak i droge. Oni pak za šankom mijenjaju bocu za bocom, cigaretu za cigaretom. A zašto piju, zašto puše, kad bi iskreno htjeli reći, vjerojatno bi odgovorili da imaju velikih problema, da su nestretni. Osobno nisam ni protiv alkohola ni protiv cigareta, ali u razumnim količinama, ne pretjerano. Eh, "sreća"! Kad bismo proveli anketu među tim mlađima s pitanjem: "Jesi li sretan, odnosno sretna?", bojam se da bi odgovori bili poražavajući. Neki pokušavaju sreću naći u alkoholu ili možda prekriti svoju (ne)sreću alkoholom. Mnogi misle da je sreća u novcu, lijepoj kući, skupom automobilu... Kad shvatimo da

sreća nije ni u novcu, ni u lijepoj kući, ni u skupom automobilu... Kad shvatimo da je sreća tu, u nama, u našem tijelu i duši, samo je treba prepoznati, onda ćemo biti sretni. Prepoznati, ali kako? Odgovor je lak, ili možda ipak težak? Kao što reče jednom prilikom svećenik u propovijedi: "Živimo po Evanđelju, kao što je živio sv. Franjo, pa ćemo onda biti sretni." To je odgovor. Tako razmišljajući i gledajući oko sebe ugledah jednu grupu mlađih, lijepih cura i dečki kako se zabavljaju. Nekako mi djeluju veselije od ostalih, ali prirodno veselije, nekako drugacije od ostalih. Malo bolje pogledam: pa to su framaši, moji framaši! U tom trenutku osjetih neku sreću, sreću jer sam i ja dio njih, te pomislih da smo upravo mi primjer kako se mlađi čovjek može veseliti, zabavljati, plesati bez alkohola, bez droge, bez psovke, bez svega onoga što je ružno. Nadam se da će naše lijepo riječi, naša dobra djela čuti, odnosno vidjeti i oni koji su svjesno ili nesvjesno krenuli pogrešnim putem, pa nam se priključiti i biti prirodno sretni poput nas. Pomozimo takvima, recimo im lijepu riječ, podarimo im osmijeh, učinimo im dobro djelo. Učinimo im sve to u duhu JRAM, u duhu framaša!

Mir i Dobro!

Frmaš iz Tolise

fra LENI

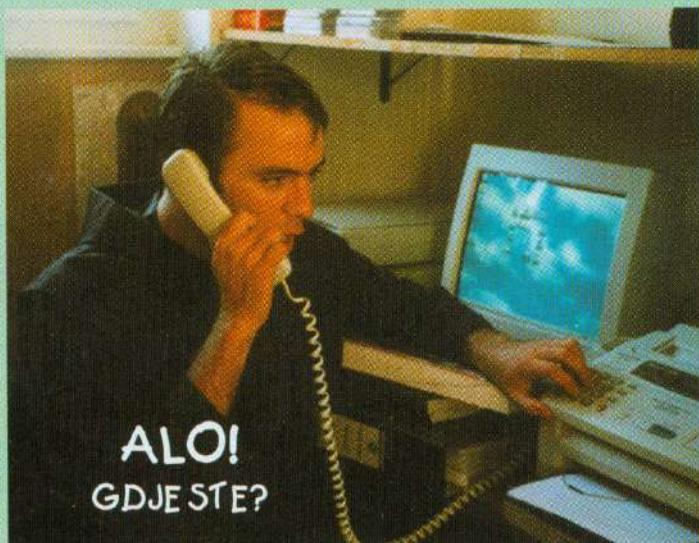
SUSRET FRAME BI TREBAO
POČETI U 20:15

STRAŠNO!
PA GDJE SU
TI FRAMAŠI?

ALO!
GDJE STE?

SUSRET JE POČEO ...

PREDAVANJE ...

RAD PO GRUPAMA ...

MOLITVENO MEDITATIVNI KRAJ

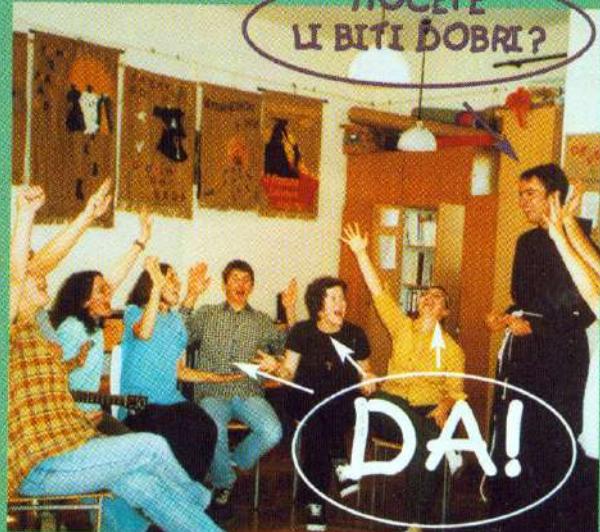

HAĐE
DA LUDUJEMO
OVE NOĆI

PREŠLI
STE SVE MOGUĆE
GRANICE. OVAKO VIŠE
NEĆE MOĆI!

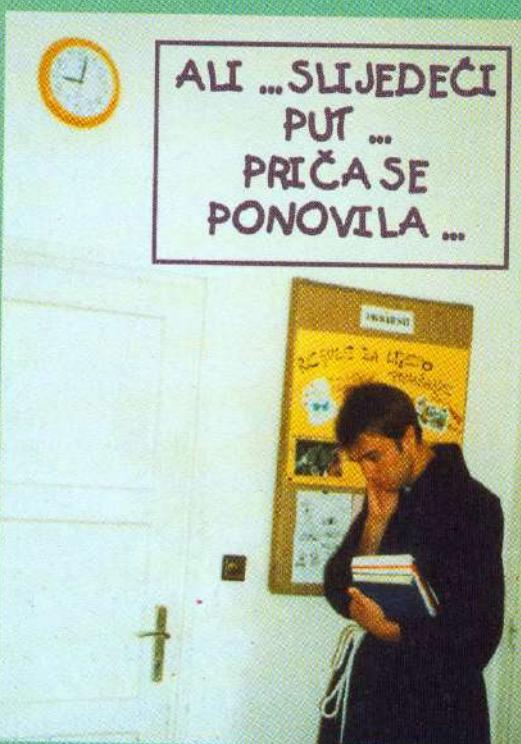

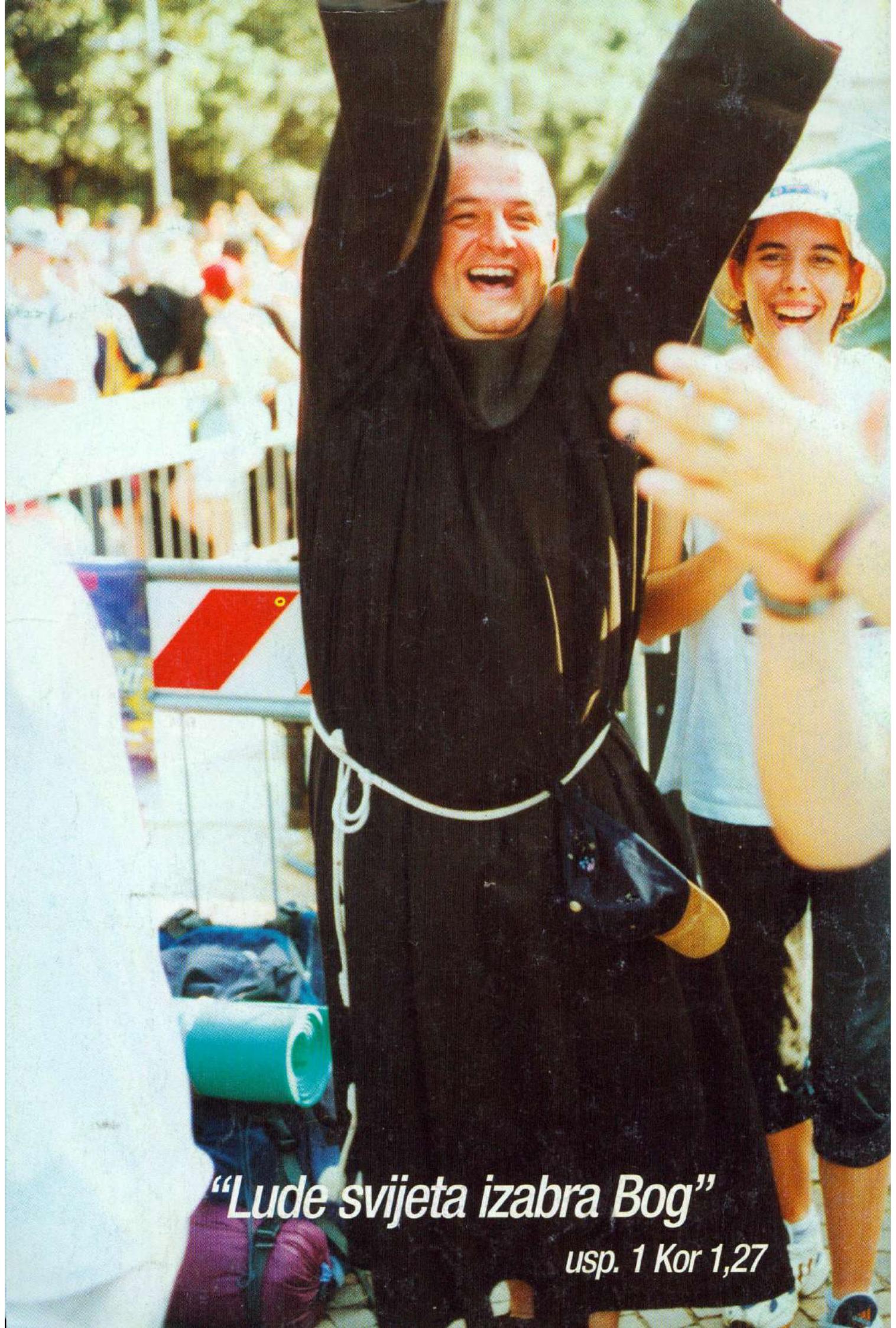
HOČETE
LI BITI DOBRI?

DA!

IVO
JE SAMO JEDAN DIO IZ
ŽIVOTA FRAME. ČITAJTE I
DALJE KAKO ŽIVIMO U
ZAJEDNICI.

“Lude svijeta izabra Bog”

usp. 1 Kor 1,27